

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, STUDENI 2010. ■ GODIŠTE IV ■ BROJ 23 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

5

DOGAĐAJNICA

Trinaesta obljetnica uspostave
Požeške biskupije

Đakonsko ređenje u Katedrali

Prvo hodočašće zdravstvenih
djelatnika Biskupije u Voćin

Proslava sv. Terezije Aviske,
zaštitnice Katedrale

Biskup Škvorčević u pastoralnom
pohodu hrvatskim vjernicima
u Australiji

16

ŽIVOT MLADIH

Dječji crkveni zborovi hodočastili
sv. Tereziji u Požegi

Gimnazijalka Mirjana Potnar otišla
u samostan Družbe kćeri Božje ljubavi

18

IZ NAŠEG CARITASA

Nekadašnji policajac Ivica Grgić
volontira u župskom Caritasu

Požeška biskupija već sedam godina
stipendira učenika i studente

20

GOSPODARSTVO

Osim na zapovijedane blagdane
ne radimo još na dane
šest katoličkih svetaca

20

SPORT

Marija Iveković iz Rešetara
svjetska je rekorderka
za osobe s invaliditetom

Proslava sv. Terezije Avilske, zaštitnice Katedrale

TRINAESTA OBLJETNICA USPOSTAVE POŽEŠKE BISKUPIJE I REĐENJA PRVOG BISKUPA

Ne smijemo dopustiti da nas pokreću oluje ovoga

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U prigodi trinaeste obljetnice uspostave Požeške biskupije i ređenja njezina prvog biskupa Antuna Škvorčevića 27. rujna služeno je svečano euharistijsko slavlje u požeškoj katedrali, a zatim je 2. listopada održan Biskupijski dan.

Crkva je djelo živog Krista

Misno slavlje na dan uspostave Požeške biskupije predvodio je biskup Antun u koncelebraciji s tridesetak svećenika, biskupovih najbližih suradnika, članova Stolnog kaptola, požeških župnika i svećenika iz župa Katedralnog arhidakonnata. Istovremeno je proslavljena i obljetnica posvete katedrale. Biskup je u svojoj pozdravnoj riječi kazao brojnim vjernicima da je prije trinaest godina pod geslom koje su otpjevali za ulaznu pjesmu «Krist danas i uvijek» uspostavljena Požeška biskupija te im je čestitao obljetnicu toga događaja. Podsjetio ih je da je uspostavom Biskupije ujedno dotadašnja župna crkva sv. Terezije Avilske uzdignuta na dostojanstvo stolne crkve, čiju godišnjicu posvete slavimo. Istaknuo je kako je Crkva otajstveno djelo uskrsloga, živoga Isusa Krista, pred kojim i danas vjernički stojimo i koji snagom svoga Duha u nama izgrađuje svoj živi organizam te u njegovoj snazi ostvaruje svoje postojanje i naša požeška mjesna Crkva. Pozvao je sve nazočne da u toj svijesti sudjeluju na ovom slavlju u zahvalnosti Bogu i svima koji svojim poslanjem doprinose duhovnom rastu i snazi Božjeg naroda.

Bog se ponekad služi i zlom

U homiliji biskup je naglasio da Crkva gradi molitvene zgrade i oltare ali da je izvornost i snaga kršćanstva u tome, što živi uskrsli Gospodin na žrtveniku oltara obnavlja svoju žrtvu ljubavi, on slavi sa svojim pobjedu uskrsnuća i da je u tom smislu euharistija kao djelo Kristovo u snazi njegova Duha događaj u kojem se očituje i ostvaruje Crkva. Pored toga, biskup je podsjetio na riječi sv. Augustina da je crkva izgrađena od materijalne stvari mjesto molitve a da su vjernici hram Duha Svetoga, odnosno duhovna građevina Božja, kako to kaže sv. Pavao u naviještenom ulomku iz poslanice Korinćanima. Protumačio je vjernicima da u tom smislu slavimo uspostavu svoje mjesne Crkve, posvete oltara i katedralne crkve. Osvrnuo se na činjenicu da čovjek kao hram Duha Svetoga može biti razoren zloćom, sebičnošću i pokvarenošću koje – kako zamjećujemo u svojoj svakodnevicu – mogu diktirati naše međuljudske odnose i uzrokovati gubitak dostojanstva sinova i kćeri Božjih. Kazao je da je osobno nastojao tijekom minulih trinaest godina oslušivati u svom srcu Boga i ljude te da je svjestan kako u tom nije bio onoliko pribran koliko je Bog od njega očekivao i da danas zajedno s vjernicima moli Božje milosrđe i praštanje. Dodao je da je u tom osluškivanju pokatkad bio tužan što je bio svjedokom kako su se mnogi ljudi nabacivali zlom, klevetom i ocrnjivanjem jedni na druge pa i na njega osobno. Istaknuo je kako je shvatio da se Bog pokatkad služi i zlom

da nam pomogne u poniznosti srca živjeti iskrenost savjesti i opredjeljenja za njega, pa i onda kad smo ponižavani neistinama i nastojanjem oduzimanja dostojanstva.

Zahvala za suradnju

Kazao je da se želi danas ohrabriti Božjom riječju i potporom vjernika diljem Biskupije, osobito nazočnih u katedrali jer je u mnogima od njih tijekom minulih trinaest godina susreo veliku ljudsku pažnju i još veće vjerničko iskreno poštovanje kojim su pristupali biskupu i Crkvi, šireći međusobno prostore Duha, pozitivno ozračje u kojem se osjetilo da ni u svojim nevoljama nismo sami. Biskup je zahvalio svećenicima na požrtvornosti, vjernosti i suradnji tijekom minulih godina, a jednako tako i vjernicima te je daljnji povijesni hod Biskupije povjerio Isusovoj Majci, kojoj se posebno utječemo u Godini Gospe Voćinske. Pri svršetku slavlja biskup je predvodio molitvu za Požešku biskupiju. Pjevanje je predvodio i višeglasjem uveličao slavlje katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljašku pratnju Alena Kopunovića Legetina.

Biskupijski dan okupio svećenike, đakone i vjeroučitelje

Drugi dio slavlja u prigodi 13. obljetnice uspostave Požeške biskupije održan je 2. listopada. U Požegi je toga dana održan Biskupijski dan na kojem su se okupili svećenici, redovnici, đakoni, vjeroučitelji i predstavnici katoličkih udruga koji djeluju na području biskupije. Susret u Dvorani sv. Terezije počeo je molitvom Trećeg časa i pjevanjem biskupijskog gesla «Krist, danas i uvijek» nakon čega je biskup Škvorčević pozdravio nazočne te istaknuo da se na ovom susretu tradicionalno okupljaju najvažniji biskupovi suradnici, a to su prije svega svećenici, đakoni i vjeroučitelji, u onom poslanju koje je Isus Krist preko apostola i njihovih nasljednika do danas ostvarivao na ovoj zemlji.

Isus računa na nas

– Želimo se na ovom susretu prije svega učvrstiti u uvjerenju da smo mi ti s kojima Isus Krist u ovom dijelu Hrvatske posebno računa i koje svaki dan gleda kao svoje suradnike. On želi da njegovo djelo ljubavi ne ostane daleko od čovjeka današnjice nego da mu mi, ponajprije svojim osobnim životom, a onda i svojim svjedočenjem i navještanjem to približimo – kazao je u uvodu susreta biskup.

Crkva se nalazi u burama i olujama ovoga svijeta, dodao je, ali ona je nošena

svijeta nego snaga Isusova duha

snagom Duha Svetoga. Ovaj susret želi nam to posvjestiti. –Mi jesmo sudionici bura i oluja koje pokatkad i mi u Crkvi jedni drugima pripravljamo. To je izraz samo neke naše slabosti. Ne smijemo dopustiti da nas pokreću oluje ovog svijeta nego snaga Isusova duha pa da u tome prepoznamo svoje dostojanstvo i spoznamo tko smo te to znamo svjedočiti svijetu - poručio je biskup te potaknuo sve da na taj način svaki dan nastoje živjeti i djelovati u svojoj mjesnoj Crkvi.

Pasivnost vjernika

Nazočnima je zatim profesor Vladimir Dugalić održao predavanje na temu *Kršćanski identitet pred suvremenim izazovima*. – Razmišljajući o raspetom Kristu, mi zapravo u njemu otkrivamo puninu našeg *humanuma* do kojeg ne dolazimo samo čisto razumski, nego i vjerom. Otkrivajući puninu *humanuma*, osnaženi kristocentričnošću i sakramentalnim životom, možemo doći do svoje vlastitosti, specifičnosti i onda imamo što ponuditi današnjem svijetu. Ona pred nas stavlja pitanje odgovornosti, društvene angažiranosti, zahtijeva jaču karitativnu svijest i svijest solidarnosti. Tek kada iz te teorije prijedemo u praksu, ali u jednoj nužnoj povezanosti, odnosno kada snagu kršćanske ljubavi posvjedočimo djelom, tek će tada naš kršćanski identitet doći do punog izričaja i tada ćemo biti sakrament spasenja u svijetu – poručio je dr. Dugalić ujedno upozorivši da nas i te kako treba zabrinuti sadašnja pasivnost vjernika, a što potvrđuju i statistički podatci.

Da Božja stvar bude očitija

Predstavljeni su i zajednički biskupijski programi koji će se događati tijekom započete pastoralne godine koja je posvećena Gospi Voćinskoj. Programe različitih biskupijskih povjerenstava predstavio je Mario Rašić, predstojnik Katehetskog ureda dok je o programima katoličkih udruga govorio Pavle Bucić, predsjednik Katoličkog društva prosvjetnih djelatnika u Požeškoj biskupiji. Prvi dio Biskupijskog dana biskup je zaključio porukom o potrebi međusobnog zajedništva te zajedništva s Bogom. – Kada zajednički, svako sa svojim poslanjem i karizmom radimo, onda je Božja stvar očitija i vidljivija. To je moguće ako tražimo snagu odozgo. Zahvaljujem svima koji tako razmišljaju o sebi, o nama, o biskupiji, o Crkvi. Došavši na ovaj susret, vi ste posvjedočili da vam je stalo do Božjega – poručio je biskup.

Kako se oduprijeti zlu?

Biskupijski dan završio je euharistijskim slavljem u katedrali koje je predvodio biskup Škvorčević. Zajedništvo prezbiterija jedne mjesne Crkve, istaknuo je biskup, utemeljeno je u Isusovu svećeništvu. – Želimo po ovoj svetoj misi zajednički kao prezbiterij povjeriti sebe, svoje teškoće, muke i nevolje, ali i svoje radosti Isusu Kristu, velikom Svećeniku – kazao je biskup koji je na misnom slavlju pozdravio i vjeroučitelje te redovnice. Zamolio je sve da mole za dobro Požeške biskupije kako bi ona bila zajedništvo vjere, nade i ljubavi ukorijenjeno u Isusu Kristu.

U homiliji je biskup kazao da je silno važno kako se osjećaju svećenici i vjeroučitelji, odnosno oni koji naviještaju Isusa Krista. A to kako se osjećaju, ne ovisi o tome u kakvim okolnostima žive, već o tome kako im je u srcu. U dubini svakog ljudskog srca može se nastaniti zlo, ali i dobro. Upozorio je svećenike da se bez osobne molitve ne mogu oduprijeti bujici zla te da bez nje postaju nemoćni. Za duhovno učvršćenje Bog nam je dao sredstva kao što su molitva, sveta ispovijed, sveta misa. Biskupijski dan, objasnio je biskup, jest i dan naše svećeničke i vjeroučiteljske provjere u smislu kako stojimo u dubini svoje duše i srca. Ne smijemo, nastavio je, zaboraviti da nam je Bog dao pratitelja anđela kako bismo bili u dosluhu s njime i znali se oduprijeti anđelu mraka i zla. Kako se ovaj Biskupijski dan slavi u Godini Gospe Voćinske, biskup je sve svećenike, đakone i vjeroučitelje povjerio njoj koja je dokazala koliko duhovnog dobra može učiniti onima koji joj se povjeravaju.

Na kraju slavlja zahvalio je svima koji svojim djelovanjem izgrađuju požešku mjesnu crkvu kao bi ona bila što sličnija djelu Isusa Krista. I ove kao i prijašnjih godina za Biskupijski dan vjernicima laicima koji se na poseban način angažiraju uručena je biskupijska plaketa zahvalnosti. Dobila ju je Dragica Šuvak koja se posebno angažirala u istraživanju povijesti voćinskog svetišta i o tome

napisala knjige, održavala predavanja te objavljivala članke doprinoseći promicanju svetišta Gospe Voćinske. Misno slavlje završilo je molitvom za Požešku biskupiju i pjevanjem pjesme *Tebe Boga hvalimo*.

PROSLAVA SVETE TEREZIJE AVILSKJE, ZAŠTITNICE KATEDRALE, ŽUPE I GRADA POŽEGE

Želimo se upisati u njezinu školu rada i molitve

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Svečanim euharistijskim slavljem koje je u požeškoj katedrali predvodio zadarski nadbiskup dr. Želimir Puljić proslavljen je 15. listopada blagdan svete Terezije Avilske, zaštitnice istoimene župe, požeške katedrale i grada Požege. Misnom slavlju prethodila je svečana procesija od crkve sv. Lovre prema Katedrali u kojoj je nošen moćnik svete Terezije Avilske.

Snažan trag svetosti

– Ostavila je za sobom snažan trag svetosti i po njoj svoju prisutnost uzora i zagovornice među vjernicima diljem svijeta pa i ovdje u Požegi. Ona nas je okupila u svojoj gotovo dvije i pol stoljetnoj crkvi ljepotici, a od 1997. godine katedrali, te nam iz vječnosti i danas progovara o avanturi čiste i dosljedne vjere i vjernosti Isusu Kristu, u njegovoj dragoj zaručnici, Crkvi po kojoj On i u današnjem svijetu svjedoči svoju moć ljubavi jače od smrti – istaknuo je biskup Antun Škvorčević u uvodu slavlja pozdravljajući sve nazočne među kojima je bio i nadbiskup, metropolit i predsjednik HBK Marin Srakić, srijemski biskup Đuro Gašparović, bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak i pomoći đakovačko-osječki biskup Đuro Hranić. Biskup je ovom prigodom uputio pozdrav i nazočnom požeško-slavonskom

županu Marijanu Aladroviću, požeškom gradonačelniku i saborskom zastupniku Zdravku Ronku, predstavnicima Hrvatske vojske i policije, gradskih ustanova, kulturnih i drugih udruga. Sa zahvalnošću pozdravio je i akademike Đuru Sedera i Šimu Vulasa, dr. Ivanku Reberski i prof. Miroslavu Dulčić. Djelatnicima i učenicima Katoličke klasične gimnazije čestitao je blagdan svete Terezije Avilske čija je ona zaštitnica kao i župljanima katedralne župe, a s posebnom radošću pozdravio je i učenike i djelatnike Katoličke osnovne škole.

Obnavlja se živa Crkva

Nadbiskup Puljić, koji je upravo u požeškoj prvostolnici 1974. godine slavio svoju mladu misu, kazao je kako ga uvijek iznova zadivljuje njezina ljepota. – Čestitam Vam, preuzvišeni biskupe Antune, što ste ovu katedralu uz druge objekte koji se nalaze u njezinoj blizini ovako lijepo obnovili i obogatili novim orguljama. Velika je blagodat jedne biskupije imati pastira koji osjeća ne samo pastoralne i liturgijske nego i kulturne potrebe svoga kraja. Posebice je lijepo vidjeti kako uz brojne na-

stradale i obnovljene crkve diljem Slavonije raste i obnavlja se živa Crkva Kristova, osobito u župnim središtima i Marijinim svetištima – kazao je zadarski nadbiskup, osvrnuvši se zatim na biografiju španjolske svete, jedne od samo triju žena koje su proglašene naučiteljicama Crkve.

Nadahnuće u Euharistiji

– Kada se energično odlučila za reformu Karmela, nastojala je sve uskladiti sa Srcem Kristovim. I postala je velikom osobom katoličke obnove u 16. stoljeću s utjecajem koji još i danas traje. U trenutcima mističnih doživljaja ona se nije udaljavala od onoga što se tada u Crkvi i u svijetu događalo. Dapače, ova je sveta redovnica u svojoj molitvi i mističnom zanosu nosila sve brige i tjeskobe svoga vremena – kazao je zadarski nadbiskup.

Snagu i nadahnuće, dodao je, nalazila je u euharistijskoj gozbi. Čvrsto je vjerovala kako onaj isti Isus, koji je prošao zemljom čineći dobro, nastavlja i danas liječiti i hraniti ljude, tješiti žalosne i tužne, te obraćati grješnike u stvarati svece. – Želimo se upisati u njezinu školu rada i molitve. Časteći njezinu veličinu, želi-

mojoj preporučiti sebe i svoje i sve druge koji su potrebni naše molitvene potpore i ljubavi – poručio je nadbiskup Puljić.

Otklon zastranjenjima

Dodao je da je štovanje svetaca zapravo tihi, ali radikalni otklon svih zavoda kojima su današnji ljudi izloženi: od manipulacije, globalizacije, ateizacije, relativizma do indiferentizma i svih drugih suvremenih 'izama' i zastranjenja. – Ono je potvrda nadnaravnog i milosnog kršćanstvu koje su ispovijedali i prakticirali naši očevi kroz stoljeća – kazao je nadbiskup Puljić.

Misno slavlje završilo je molitvom Gospi Voćinskoj kojoj je posvećena ova godina u Požeškoj biskupiji. Vjernici su se nakon misnog slavlja imali prigode pomoliti pred moćnikom svete Terezije Avilske koji je bio izložen na bočnom oltaru. Za svetkovinu svoje zaštitnice župljani su

se duhovno počeli pripremati od 27. rujna kada je u katedrali služeno svečano euharistijsko slavlje prigodom godišnjice uspostave Požeške biskupije i godišnjice posvete katedrale. Priprema je nastavljena kroz listopadski molitveni program u sklopu kojeg je bilo i hodočašće dječjih crkvenih zborova sv. Tereziji 9. listopada. Na kulturnoj razini u katedrali su održani orguljaški i zborni koncerti.

Hodočašće u katedralu

U neposrednoj trodnevnoj pripravi u katedralu su hodočastile tri požeške župe. Trodnevica je započela 12. listopada hodočašćem župe sv. Ivana Krstitelja. Euharistijsko slavlje predvodio je njihov župnik i požeški dekan Nedjeljko Androš. Ujedno je toga dana obilježen i Dan Caritasa katedralne župe te su se u katedrali okupili svi Caritasovi volonteri grada Požege.

Idućeg dana, 13. listopada, u katedralu su hodočastili vjernici župe sv. Leopolda Mandića na čelu sa župnikom i arhiđakonom msgr. Vjekoslavom Marićem. Bio je to dan posvećen prvopričescima i obitelji. Zadnjega dana trodnevnice, 14. listopada, vjernici župe Duha Svetoga predvođeni župnikom fra Josipom Polesom pohodili su sv. Tereziju i sudjelovali na misnom slavlju. Nakon misnog slavlja biskup msgr. Antun Škvorčević u zajedništvu sa zadarskim nadbiskupom msgr. Želimirom Puljićem i kanonicima Stolnog kaptola predvodio je svečanu večernju Službu hvala. Na kraju službe vjernicima je bila izložena na čašćenje relikvija sv. Terezije, primljena iz Avile 2004. godine. Neposredno nakon toga mladi katedralne župe zajedno s mladima grada Požege te učenicima Katoličke klasične gimnazije predvođeni svojim vjeroučiteljem Robertom Mokrijem te katedralnim kapelanom Marijanom Pavelićem organizirali su duhovno-molitveno bdijenje u katedrali.

Blagoslov obnovljenog prostora Katoličke klasične gimnazije u Požegi

Želimo vas naučiti kako da srcem dokučite Božju stvarnost

U sklopu Dana škole Katoličke klasične gimnazije u Požegi koji se slavi uz svetkovinu sv. Terezije Avilske, zaštitnice škole, blagoslovljeni su 14. listopada obnovljeni prostori škole. Prostore je blagoslovio biskup dr. Antun Škvorčević, nazočni su bili učenici, njihovi profesori, ravnatelj škole Pavao Filipović, ravnatelj Kolegija Robert Mokri, upravitelj Odgojno-obrazovnog centra Ivica Žuljević.

- Dragi učenici, radujem se zajedno s vama ovom danu kada slavimo sv. Tereziju Avilsku. Bog je onih dana, u 16. stoljeću kada je živjela, u njoj mogao ostvariti svoj veliki naum. Ona je u suradnji s njime baš u tome ostvarivanju Božjeg nauka postala velika. Radujem se što ste upravo, nju sv. Tereziju, uzeli za svoju zaštitnicu - kazao je biskup na početku obreda blagoslova čestitajući učenicima i djelatnicima škole njihov dan.

Nakon naviještene Božje riječi biskup je nazočne upozorio da im se može dogoditi da ništa ne razumiju od onoga što im netko govori. Isus je znao, nastavio je biskup, nakon što bi narod poučavao reći: «Tko ima uši neka čuje.» -On je bio svjestan da ne će svi čuti. Kakve to uši treba ima-

ti da se čuje ono što netko govori? Čovjek je biće srca, a kad to srce čuje i razumije Boga, postaje velik, pokatkad do neba - istaknuo je biskup.

Autoritet s kojim je Isus nastupao veći je od bilo koje diplome koja se može dobiti. - On je utjelovljen onim silnim iskustvom Božjeg života koji je živio iznutra kao Sin Očev. On dolazi među nas, sjeda i naučava - kazao je biskup koji je potom objasnio što znače Isusove riječi da smo mi «sol zemlje i svjetlo svijeta».

Zašto su dva i dva četiri ili zašto dva određena tona daju sklad, a neka druga dva to ne daju, zapitao je biskup te odgovorio da na ta pitanja znanstvenici ne znaju odgovor jer se on nalazi iza ove stvarnosti. Ime joj je mudrost koja je utisnuta u svu stvarnost stvorenog. - Ona je odraz Božje mudrosti Boga stvoritelja. Terezija Avilska baš je tako prilazila stvarnosti te postala bliza snazi i svjetlu Božjega duha. U tom svjetlu dokučila je onu stvarnost koja je temelj svega postojećeg te je postala mističarka. Mistično iskustvo ne može se doseći u školi, nego se ono dokučuje cjelovitošću svoga bića, osobito svojom duhom koji je osnažen Božjim duhom - objasnio je biskup.

Katolička gimnazija, nastavio je biskup, ne želi svesti učenike samo na pitanje pameti i znanja, nego ih želi naučiti kako da srcem dokuče Božju stvarnost, njome se oduševi i s Bogom surađuju u svome životu. Zaželio je svima da sveta Terezija bdije nad njima, moli za njih kako bi bili škola ne samo znanja nego i mudrosti. (Lj.M. • Snimio: Tihomir Ivčetić

ĐAKONSKO REĐENJE U KATEDRALI

Pomozite hrvatskom narodu da ne potone u svojim nemoćima

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U požeškoj katedrali sv. Terezije Avilske za vrijeme svečanog euharistijskog slavlja 10. listopada biskup dr. Antun Škvorčević za đakone je zaređio Dražena Zrile iz župe sv. Josipa u Lipovljanima i Dragoslava Kozića iz župe bl. Alojzija Stepinca iz Novske. Uz biskupa na misnom slavlju koncelebrirao je msgr. Josip Bernatović, rektor Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu, generalni vikar Josip Klarić, župnici župa iz kojih dolaze ređenici i u kojima su obavljali praktikum te drugi svećenici i đakoni. Na slavlju su bili i bogoslovi, sjemeništarci i aspiranti iz požeškog Kolegija te vjernici iz župa ređenika i Požege.

– Po ovom svetom slavlju uskrslu Isus Krist snagom svoga Duha obući će naše đakone u djelo svoga poslanja i uputiti

ih da budu njegovi suradnici na njivi naše biskupije i naše hrvatske domovine – istaknuo je na početku slavlja biskup Škvorčević te dodao kako vjeruje da su kandidati za red đakonata spremni živjeti vjernost Isusu Kristu.

Homiliju je biskup počeo pitanjem što našoj zemlji najviše treba te odgovorio da joj najviše treba čudotvoraca. Božja riječ, nastavio je, pomaže nam da dadnemo baš takav odgovor. Naime, današnje evanđelje progovara o Isusovom čudotvornom ozdravljenju desetorice gubavaca. Isus nije došao kako bi ljude tjelesno izliječio, objasnio je biskup, nego kako bi napravio cjelovitu dijagnozu čovjeka. Isus zna da tjelesnim ozdravljenjem čovjek ne dobiva ono što mu najviše treba, zdravlje koje ga ozdravlja od smrti. U Isusu je nastupio čudotvorac koji može prodrijeti u čovjekovo biće ranjeno smrću i u toj ga dimenziji ozdraviti.

– Čudotvorac je onaj koji ljudima pomaže da u srcu i duši progledaju u onaj stvarnosti koja se zove vjera. Upravo takvih čudotvoraca treba našoj Hrvatskoj, kazao je biskup upozorivši kako i u Hrvatskoj ljudi često odlaze na duhovne seminare samo s jednom svrhom – da tjelesno ozdrave. Nije svrha ozdravljenja u samom sebi kao što je to smatrao onih devet gubavaca. Samo je jedan smatrao da je svrha Isusova čina u tome da shvati tko je Isus Krist, da se vjerom

povežu s Njime. Od ovih naših ređenika, dodao je biskup, Isus ne traži da svaki dan okupljaju ljude i tjelesno ih ozdravljaju. Poručio im je da su krenuli putem, povjerenja i predanja Isusu Kristu, koji će biti smisao njihova života i na kojem će moći pomoći tolikima u Hrvatskoj koji žele takvu pomoć.

Đakonima je poručio isto ono što je sveti Pavao poručio Timoteju da se svakoga dana spomenu uskrslu Krista te da vjeruju Njemu i samo Njemu te da u Njegovoj snazi pomažu hrvatskom narodu da ne potone u ljudskim nemoćima. Pavao uz to i hrabri mladoga Timoteja da se ne boji jer Isus Krist nikada neće zaniijekati nas niti nam otkazati svoju vjernost jer on ju je dokazao odlazeći za čovjeka na križ. – Dragi kandidati za red đakonata, vaša najčvršća točka života jest Isus Krist. Ne dajte da vam bilo tko oduzme tu sigurnost i čvrstinu vašeg života. Uvijek se znajte hrabriti i u nemoćima vraćati Isusu Kristu da on bude vaša snaga. Ako iz naše katedrale danas otiđu dvojica čudotvoraca u naš hrvatski narod, nama se onda dogodilo najljepše u Hrvatskoj - istaknuo je biskup zamolivši Isusovu Majku u čijem mjesecu se slavi ovo slavlje te Gospu Voćinsku, čija godina je proglašena za Požešku biskupiju, da pomogne ovoj dvojici mladih ljudi da ostanu čvrsto vezani uz Isusa Krista.

BISKUP ŠKVORČEVIĆ PRIMIO MINISTRA BIŠKUPIĆA

Biskupija se brine za očuvanje sakralne kulturne baštine

U Biskupskom domu u Požegi 27. rujna biskup Antun Škvorčević primio je ministra kulture Božu Biškupića sa suradnicima. Ministar je čestitao biskupu trinaestu obljetnicu uspostave Požeške biskupije i njegova ređe-

nja, podsjetivši na događaj kojem je i sam bio dionik. Biskup je predstavio ono što biskupija čini na području očuvanja i zaštite sakralne kulturne baštine. Posebno je spomenuo obnovu katedrale, ponovnu izgradnju crkve u Voćinu u izvornom obliku za koju se ministar zauzeo prije desetak godina te za obnovu vrijednog crkvenog namještaja u jasenovačkoj župnoj crkvi. Predstavio je i ono što Biskupija nastoji činiti na području očuvanja povijesnih knjižnica i arhiva iz crkvenih ustanova na njezinu području, projektu dijecezanskog muzeja te konzerviranju i restauriranju crkvenog tekstila i metalnih predmeta. Predstavljeno je i ono što se čini na glazbenom području. Zahvalio je ministru za pomoć koju Ministarstvo pruža u ostvarivanju pojedinih projekata te se zauzeo za bolju suradnju između

Crkve i Ministarstva. Istaknuo je da nerijetko administrativni pristup konzervatorskih ureda stvara nesporazume jer očituje određeno nepoštivanje Crkve u sakralnim pitanjima koja su isključivo u njezinoj mjerodavnosti.

Ministar je sa suradnicima podsjetio na projekte koje Ministarstvo trenutačno pomaže. Razgovaralo se o izglednosti da neke obnove koje predugo traju budu ubrzanije jer njihovim sporim postupkom ostavljaju sakralne prostore neprikladnima za sveta slavlja. Biskup je uzvanike dopratio u Katedralu gdje ih je dočekao župnik Ivica Žuljević te su razgledali ono što je u njoj obnovljeno i utvrdili potrebu daljnjih zahvata. Kratko su poslušali glazbu na novim katedralnim orguljama koje su zbog svoje kvalitete stavljene pod zaštitu. (G. L. • Snimio: D. Mirković)

PRVO HODOČAŠĆE ZDRAVSTVENIH DJELATNIKA POŽEŠKE BISKUPIJE U VOĆIN

I u liječenju je neophodno računati na Boga

Piše i snimio: Goran Lukić

Zdravstveni djelatnici s područja Požeške biskupije, udruženi u Hrvatsko katoličko liječničko društvo, ogranak Požega, Nova Gradiška, Našice, Lipik, Pakrac i Daruvar, te Virovitica zajedno s Hrvatskom katoličkom udrugom medicinskih sestara u Požeškoj biskupiji, ogranci Požega, Nova Gradiška, Našice, Lipik, Pakrac i Virovitica okupili su se 8. listopada u Voćinu na svom prvom biskupijskom hodočašću.

Važno je povjerenje

Među programskim sastavnicama hodočašća bilo je predavanje dr. Tomislava Ivančića o marijanskim svetištima i ljudskom zdravlju. U svom je izlaganju dr. Ivančić kazao zdravstvenim djelatnicima kako se u svom liječenju ne smiju oslanjati samo na vlastite snage i znanost, nego je neophodno računati s Bogom, Stvoriteljem i Gospodarom ljudskog života. „Vi liječite, a Bog ozdravlja“, podsjetio je predavač. „Sav naš život temelji se na vjerovanju. Stoga je i u bolesti važno povjerenje u lijek i onoga koji liječi. Marijanska svetišta u kojima se događaju čudesna izliječenja najbolje svjedoče o tome“, zaključio je prof. Ivančić.

U potrazi za cjelovitim zdravljem

Požeška udruga medicinskih sestara organizirala je molitveno-meditativni program pred likom Gospe Voćinske. Euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević, a koncelebrirao su Mladen Štivin, voditelj Svetišta, Tomislav Ivančić, Josip Devčić, predsjednik Odbora za izgradnju svetišta u Voćinu i duhovni asistenti navedenih udruga. Voditelj Svetišta Štivin pozdravio je sve nazočne na čelu s biskupom. Biskup je u

uvodnoj riječi istaknuo vrijednost i važnost služenja zdravstvenih djelatnika bolesnicima te je izrazio radost što su se u Godini Gospe Voćinske okupili na hodočašću u voćinskom Svetištu kako bi molili zagovor Isusove Majke za duhovnu snagu u svom djelovanju. Podsjetio je da su uz bolnice i marijanska svetišta mjesta u kojima ljudi ozdravljaju, prvenstveno na razini duha te da nam hodočašća pomažu razumjeti čovjeka u njegovoj potrazi za cjelovitim zdravljem. Istaknuo je da su prethodnih godina u Voćin hodočastili samo zdravstveni djelatnici iz Virovitice na čelu s dr. Tvrtkom Kovačevićem te im je zahvalio što su tako pomogli da se u Godini Gospe Voćinske održi prvo biskupijsko hodočašće. Pozvao je sve hodočasnike da na Dan hrvatske neovisnosti mole i za svoju domovinu da ona bude zemlja zdravih ljudi u kojoj se poštuje čovjek u svom dostojanstvu i pravima od začeca do prirodne smrti.

Otajstvenost ljudske bolesti

U homiliji je biskup podsjetio kako je znanost dugo vremena išla odvojenim putem od duhovnosti, ali da se u novije vrijeme pokazalo koliko je važna duhovna dimenzija za istinit pristup stvarnosti oko nas, osobito čovjeku. Kazao je kako čovjek kao osoba, duhovno biće, nije do kraja dohvatljiv eksperimentalnim pozitivističkim putovima i da su iskustvo koje imamo o samima sebi i stvarnosti oko nas daleko dublji. Ukazao je na otajstvenost ljudske patnje, bolesti i trpljenja i na pitanje pristupa tom ljudskom stanju. Osvrnuo se na prikaz Izaije proroka o sluzi patniku koji predstavlja solidarnost prema patnicima, grješnicima i bolesnicima, preuzimanje njihove boli na

sebe kao put kojim je Bog u Isusu Kristu pristupio tom našem stanju i svojom patničkom ljubavlju na križu darovao lijek besmrtnosti. Biskup je istaknuo kako su u liječenju bolesti važna znanstvena dostignuća na području medicine i njihova primjena, ali da je liječnička solidarnost s bolesnikom, njegova ljubav prema njemu silna duhovna moć kojom prodire u bolesnikovo biće sve do njegova duha i dohvaća ga u njegovoj cjelovitosti te da je stoga duhovnost medicinskog osoblja bitna sastavnica njihova djelovanja. Zamolio je Isusovu Majku da svakog medicinskog djelatnika na hodočašću u Voćinu još snažnije poveže sa svojim Sinom, da mu on daruje svoga Duha ljubavi te njegova zdravstvena djelatnost bude još moćnija, da po njoj liječi i onda kad medicina više ne može ništa učiniti.

Na svršetku misnoga slavlja biskup je u molitvi predanja sve zdravstvene djelatnike i njihovo služenje bolesnicima povjerio Isusovoj Majci. Nakon misnog slavlja sudionici hodočašća nastavili su zajedničko druženje u prostorima Hrvatskoga doma.

U Pleternici gostovao fra Ilija Barišić

U Hrvatskoj knjižnici i čitaonici u Pleternici 7. listopada gostovao je fra Ilija Barišić, hrvatski misionar koji već 40 godina živi u Kongu u Africi. Mnoštvu okupljenih Pleterničana dijapozitivima, dokumentarnim filmom te osobnim tumačenjem približio je život ljudi u toj dalekoj zemlji i nastojanje misionara da im pomognu i u materijalnom i u duhovnom smislu. U zemlji, ispričao je fra Ilija, u kojoj još vlada velika nesigurnost, gdje su neredi, pljačke i silovanja svakodnevnici i gdje je smrtnost među djecom od prve do pete godine starosti čak 62 posto, misionari pomažu gradnjom škola, bolnica i crkava, podučavaju ljude, nastoje ih zapošljavati, ali ponajprije među njima širiti Božju riječ. Kongo danas ima 62 milijuna ljudi, a 52 posto su katolici.

– Kada sam došao tamo, shvatio sam da moram zajedno s drugim misionarima osposobiti domaće ljude koji će nam se pridružiti i nastaviti naš rad. To mi je bio najvažniji cilj i mislim da sam u tome uspio. Od 1985. godine intenzivno smo počeli odgajati mladiće koji će biti franjevci i sa zadovoljstvom mogu reći da sada tamo imamo 153 svećenika i 85 bogoslova. Samo ove godine imali smo 17 mladomisnika – istaknuo je fra Ilija. (V. Milković • Snimila: Vesna Milković)

ŽUPA STARA GRADIŠKA PROSLAVILA PRVI PUT SV. MIHAELA U NOVOJ CRKVI

Dajmo Bogu više mjesta u osobnom i obiteljskom životu

Piše i snimio: Goran Lukić

Na blagdan sv. Mihaela Arkandela, 29. rujna, župa Stara Gradiška proslavila je svoga nebeskog zaštitnika. Svečanu euharistiju, prvi put slavlenu na dan Zaštitnika u novoizgrađenoj župnoj crkvi, predvodio je biskup Antun Škvorčević. U koncelebraciji bili su svećenici Novogradiškog dekanata na čelu s arhidakonom Lukom Slobodancem i dekanom Pericom Matanovićem. Među brojnim vjernicima bio je nazočan i načelnik Općine Stara Gradiška Velimir Paušić sa suradnicima, predstavnici Hrvatske policije, vatrogasaca i drugih nositelja javnih službi.

Zahvalni za žrtve

Slavlje je započelo procesijom iz Osnovne škole u kojoj su bili biskup i svećenici, ministranti i osmoškolci, kandidati za sakrament svete Potvrde. U crkvi je župnik Josip Vračarić pozdravio biskupa i zahvalio što je njegovom inicijativom izgrađena nova župna crkva. Biskup je pak u svojoj uvodnoj riječi podsjetio župljane da je minuloga 26. ožujka posvećena njihova nova župna crkva, da tada zbog mnogih uzvanika oni nisu mogli doći do izražaja i da je zbog toga obećao biti s njima na dan njihova nebeskog zaštitnika. Podsjetio je da im je stara župna crkva porušena 1948. godine po nalogu komunističkih vlasti i da su sve do danas slavili svetkovinu svoga nebeskog zaštitnika u skromnim uvjetima kapele u župnom stanu i da se zajedno s njima raduje što ga mogu sada prvi put dostojno slaviti u novoj crkvi. Spomenuo je da je u ulaznoj procesiji unesena knjiga u kojoj su zapisana imena 251 svećenika i devet bogoslova koji su u komunističko doba nedužno tamnovali u starogradiškom zatvoru i da su neki od njih bili prisiljeni rušiti njihovu staru crkvu. Potaknuo je vjernike na molitvenu zahvalnost tim svećenicima za podnesenu žrtvu i poniženja kao i na molitvu za mnoge druge koji su nedužno bili zatvoreni u ovdašnjem zatvoru. Dodao je da su crkvu pomogli graditi

svojim prilogom sadašnji svećenici iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine u znak solidarnosti sa svojom subraćom koja su ovdje tamnovala. Pozvao je vjernike da i njima molitvom iskažu zahvalnost za dobrotu, kako bi u sadašnjem hrvatskom trenutku mogli vjerno vršiti svoje poslanje.

Izgrađujete zajedništvo

U homiliji biskup je vjernike podsjetio na misterij zla koji znanstvenici ne uspijevaju protumačiti, ali Božja objava svjedoči da je on povezan sa slobodom duhovnih bića, zvanih anđeli koji su se kao stvorenja mogli opredijeliti protiv Boga. Kazao je da pobunjeno anđeosko biće Pismo naziva Zlim, Sotonom ili Đavlom, da je on na djelu u svijetu, pristupa čovjekovoj slobodi, navodi je na zla opredjeljenja i tako ga razara na duhovnoj razini, o kojoj ovisi njegova konačna sudbina. Istaknuo je da se Isus Krist, Očev utjelovljeni Sin, snagom Božje ljubavi jačom od zla suprotstavio Zlom, oduzeo mu moć te da svi koji mu vjeruju ulaze u sferu njegove slobode, zahvaćeni snagom njegova Duha postaju bića u kojima Zli nema zadnju riječ, nego ljubav pobjednica s križa. Biskup je pozvao nazočne da sada, kada imaju svoju

župnu crkvu, snažnije usvoje načelo naznačeno u imenu njihova nebeskog zaštitnika: «Tko kao Bog». Ohrabrio ih je da Bogu dadnu više mjesta u svom osobnom i obiteljskom životu po trajnoj molitvi, slušanju Božje riječi i sudjelovanju na svetoj misi, ispovijedi i pričesti, da tako budu osposobljeni oduprijeti se zlu, ispunjeni Božjim svjetlom, ljubavlju i mirom. Spomenuo je da su mu poznate nevolje starogradiških ljudi, ali da se one ne mogu olakšati niti izliječiti opredjeljenjima za zlo nego za dobrotu, plemenitost i nesebičnost. Istaknuo je kako se uvijek isplati biti na Božjoj strani, da i novoizgrađena župna crkva u Staroj Gradiški svjedoči kako nakon tolikih zala konačno uvijek pobjeđuje dobro. Na svršetku svete mise biskup je pozvao vjernike da pjesmom «Tebe Boga hvalimo» izraze zahvalnost Bogu za izgrađenu crkvu, za nove klupe, svijećnjake, procesijski križ i druge predmete koji su za blagdan sv. Mihaela uredili njezinu unutrašnjost. Potaknuo je župljane da se nedjeljom iz svih filijala rado okupljaju na slavlja u svojoj župnoj crkvi, da nakon više od šezdeset godina raspršenosti zbog nedostatka župne crkve sada u njoj zauzeto izgrađuju svoje zajedništvo.

Koncertom pomažu završetak uređenja crkve

Novogradiška župa Kraljice Svete Krunice organizirala je 30. listopada koncert na kojemu su se prikupljali dobrovoljni prilozima za nastavak uređenja župne crkve. Izgradnju crkve, koja je iznutra samo ožbukana, do sada je pomogla Požeška biskupija, grad Nova Gradiška, „Kirche in“ Mot (Crkva u potrebi) iz Njemačke te sami župljani. Na koncertu su nastupili članovi KUD-a „Drežnik“ iz župe Zapolje, tamburaški sastav „Sjenke“, grupa „Kocka“ iz Požeštine. KUD iz Drežnika počeo je program marijanskom pjesmom „Kraljice Svete Krunice“. Posjetitelje i župljane u dvorani pozdravio je župnik Jozo Jurić i zahvalio svima koji su do sada pomogli gradnju župne crkve. Rekao je kako nije najvažniji iznos koji se te večeri prikupi u dvorani, nego to što je svatko od župljana, svojim, makar i najskromnijim prilogom, ugradio u crkvu „svoj kamenčić“, i to srcem. (V. Mikić)

PROSLAVA STOGODIŠNJICE IZGRADNJE CRKVE U POLJANI

Vjera je jedna od najvećih čovjekovih moći

Piše: Goran Lukić • Snimio: Mario Barač

U Poljani nedaleko od Pakraca, filijali župe Gaj, proslavljena je 3. listopada stota obljetnica tamošnje crkve. Euharistijsko slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević, a uz njega je bio Željko Strnak, domaći župnik iz Gaja, Matija Juraković, arhidakon zapadno-slavonski i pakrački župnik, Branko Gelemanović, dekan Pakračkog dekanata i daruvarski župnik, prijašnji župnici Stjepan Bakran i Ivan Herega, svećenici podrijetlom iz župe Gaj te iz župa Pakračkoga dekanata. Na početku slavlja župnik Strnak predstavio je sve što su vjernici Poljane učinili na obnovi svoje crkve. U ime vjernika biskupa i nazočne pozdravio je Marijan Stakor. Djeca u narodnim mošnjama uručila su biskupu darove mještana, a lipički gradonačelnik Antun Haramija darove Grada.

Blagoslov oltara i crkve

Biskup je potom u uvodu slavlja kazao da je došao u Poljanu s tamošnjim vjernici-

ma zahvaliti Bogu za vjeru njihovih majki i otaca koja se očitovala u izgradnji ove crkve koja svojom veličinom nadilazi potrebe samoga mjesta. Čestitao je Poljančanima stotu obljetnicu crkve i pozvao ih da im taj jubilej bude prigoda obnoviti se u vjeri, kako bi po njima crkva kao zgrada postala još očitiji znak žive Crkve koju u njima ostvaruje Isus Krist u snazi svoga Duha. Podsjetio ih je na Biskupijski dan koji je dan prije održan u Požegi prigodom trinaeste godišnjice uspostave Požeške biskupije, na pastoralne programe koji su ondje obznanjeni, a ostvarivat će se tijekom Godine Gospe Voćinske te ih je pozvao da se i oni u njih uključe i da mole za duhovni rast i izgradnju župe Gaj i cijele Biskupije. Biskup je zatim blagoslovio novi oltar i cjelovito obnovljenu crkvu.

Za duhovno snažniju Hrvatsku

U homiliji je biskup zapitao vjernike po čemu bi Hrvatska bila moćna i jaka te je tumačeći naviještenu Božju riječ rekao kako je vjera jedna od čovjekovih najvećih moći te ih je zapitao je li ona u Poljani dovoljno živa i jaka. Spomenuo je kako su apostoli u današnjem evanđelju svoje iskustvo nemoći na razini vjere pretočili u vapaj: »Gospodine, umnoži nam vjeru.« Kazao je da su učenici time očitovali svijest kako vjera nije naš ljudski proizvod, nego Božji dar te da je za nju potrebno mo-

liti, kao i za ljubav, nadu i druge duhovne moći. Potaknuo ih je da se današnjim slavljem pridruže Isusovim učenicima te jedinstvenim i iskrenim srcem zavape: »Gospodine, umnoži nam vjeru«, kako bi po tom daru oni osobno i obiteljski, a po njima i hrvatska domovina bila duhovno snažnija. Budući da se slavlje odvija u mjesecu listopadu u Godini Gospe Voćinske, povjerio ih je Isusovoj Majci da ona s njima i za njih moli dragocjeni dar vjere.

Na svršetku slavlja biskup je izmolio čin predanja vjernika Isusovoj Majci. U mjesnoj dvorani slijedio je objed za posebne uzvanike gdje je župnik Strnak podijelio zahvalnice onima koji su najzaslužniji za obnovu crkve u Poljani. Od javnih dužnosnika na slavlju je uz lipičkoga gradonačelnika Antuna Haramiju sudjelovao i saborski zastupnik i pakrački gradonačelnik Davor Huška.

SESTRE MILOSRDNICE PROSLAVILE BLAGDAN SV. VINKA PAULSKOG

Veliki trag sestre su ostavile na području školstva

Sestre milosrdnice u požeškom samostanu proslavile su 27. rujna blagdan sv. Vinka Paulskog misnim slavljem koje je u samostanskoj kapelici predvodio biskup Antun Škvorčević. -Prije 350 godina svoju plemenitu dušu Bogu je predao Vinko Paulski. Zajedno s tolikima diljem svijeta želimo mu i mi u Požegi iskazati svoju zahvalnost, a još više Bogu što je u onim teškim vremenima prve polovice 17. stoljeća darovao Crkvi snažnu osobu u njegovom liku - istaknuo je biskup u uvodu slavlja. U homiliji je objasnio kako postoji povijest naših ljudskih napora i nastojanja, a koja se često očituje nemoćna te obično završava u ratovima i sukobima. Međutim, postoji i povijest Božjih nauma koja se naziva povijest spasenja ukorijenjena u Isusu Kristu, u ljubavi Božjoj koja je za nas išla na križ i u kojoj leži sudbina svijeta, naša sadašnjost i budućnost. Kada mi svoje ljudsko, malo i slabo, pridružimo tome Božjem naumu, snazi

Isusova križa, onda se događaju najsnažnije i najdublje preobrazbe. Jedan od onih koje je izabrao Bog bio je i Vinko Paulski. Bog ni danas ne miruje, On poziva, samo je pitanje da li ga dovoljno čujemo, odnosno postoje li srca koja ga znaju oslušivati? Da bi se Boga moglo slušati potrebna je molitva i sabrano srce.

Želimo danas, odgovorio je biskup, sa sv. Vinkom moliti da budemo zemlja i grad koji čuju Boga, razumiju ga i spremno ga slijede. Isto tako biskup je kazao kako na ovaj blagdan žele zahvaliti za sve ono što je Bog kroz sv. Vinka izveo, kroz njegove kongregacije, muške i ženske, osobito kroz zajednicu sestara milosrdnica koja je u Požegi prisutna skoro 150 godina. Biskup je podsjetio kako su sestre došle u Požegu i na sva ona područja na kojima su djelovale, od školstva do zdravstva. Posebno veliki trag ostavile su u školstvu, izgrađivši na samom početku 20.

stoljeća i školu koja im je nakon II. svjetskog rata oduzeta. U današnje vrijeme kada je nedovoljno duhovnih zvanja biskup je milosrdnice zamolio da upravo mole na tu nakanu. (Lj M. • Snimio: Duško Mirković)

LISTOPADSKE POBOŽNOSTI U ZNAKU GODINE GOSPE VOĆINSKE

Svojom majčinskom ljubavlju otvarala nam je Božje perspektive

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: D. Mirković

Listopadske pobožnosti u Požeškoj biskupiji ove godine odvijale su se u znaku Godine Gospe Voćinske pod geslom "Evo ti majke". U svim župnim crkvama krunica se molila pred slikom Gospe Voćinske, a prvoga listopada u požeškoj katedrali krunicu je pred njezinim likom molio biskup dr. Antun Škvorčević. -Želimo sjedinjeni s Marijom razmišljati o povijesti našega svetišta u Voćinu i o povijesti hrvatskog naroda, osobito u novije vrijeme u kojem je bilo silno mnogo patnji i trpljenja. Sve te narodne patnje i trpljenja, kao i svoje osobne nevolje, želimo združiti s Isusovim nevoljama po zagovoru njegove majke da bi sve to mučno i teško u ovom hrvatskom trenutku bilo blagoslovljeno po njegovim patnjama – poručio je biskup koji je zatim započeo molitvu krunice koja se tijekom listopada molila za obnovu i posvećenje naših svećenika te za nova duhovna zvanja, osobito svećenička. Na kraju molitve biskup je podsjetio kako je tijekom četrnaest stoljeća povijesti našeg naroda bilo silno mnogo teških situacija. – Ali u marijanskim svetištima, zagledani u lik Isusove majke, uvijek su

naši vjernici pronalazili za sebe i svoj život odgovore iz Božje perspektive. Lik Gospe Voćinske podsjeća nas na veliku povijest njezine prisutnosti, ali i iskazivanje majčinske ljubavi kojom je otvarala Božje perspektive rastuženim srcima i uvjeravala ih da se ne boje jer je Bog s njima – istaknuo je biskup.

Dodao je da o tome govori srce na liku Gospe Voćinske i malom Isusu. Poruka je to, nastavio je biskup, da nam Bog pristupa nekim srdačnim raspoloženjem

po Isusovoj majci i tom srdačnošću nas uvjerava da se ne bojimo jer Bog nas ljubi što je očitovao u svome Sinu. To je najčvršći temelj na kojem se može živjeti svoje osobno i zajedničko postojanje. – Molimo Isusovu majku da nam kroz ove listopadske pobožnosti otvara oči, srce i dušu za te Božje perspektive jer dok ljudski ne vidimo kakva će biti budućnost, znamo kakva će ona biti po Bogu – kazao je biskup završavajući listopadsku pobožnost molitvom Gospi Voćinskoj.

Održani arhidakonski seminari za voditelje župne kateheze

Župa je mjesto rasta vjernika u vjeri

Pišu: Ljiljana Marić i Višnja Mikić • Snimili: Duško Mirković

U Dvorani sv. Terezije Avilske u Požezi 21. listopada počeo je ciklus seminara za voditelje župne kateheze u Požeškoj biskupiji. Prvi seminar održan je za voditelje katedralnog arhidakonata, 26. listopada slijedio je seminar za Posavski, idućeg dana za Zapadno-slavonski, a 28. listopada za Slavonско-podravski arhidakonat. Na početku susreta u Požezi

sve je pozdravio generalni vikar Požeške biskupije msgr. Josip Klarić.

– Želim da u Godini Gospe Voćinske, u mjesecu listopadu, s ovoga susreta odete ispunjenih srca te da ono što ste na ovom susretu dobili što bolje prenesete u svoje župne zajednice te ih na taj način izgrađujete. Vremena su teška, a kako biste što bolje odgovorili na ta vremena i Božju riječ učinili što prisutnijom, pomoći će vam i ovi susreti – poručio je msgr. Klarić.

Prvi dio susreta vodio je Mario Rašić, koordinator za župnu katehezu Požeške biskupije. – Redovito mjesta rađanja i rasta vjernika u vjeri je župna zajednica. Stanje župne kateheze u pojedinoj župnoj zajednici stoga je odraz i slika njezine vitalnosti i njezinih evangelizacijskih nastojanja. Osobni rast u vjeri, uz Božji poziv i dar milosti svakoj pojedinoj osobi, uvelike ovisi i o katehetskim nastojanjima naših župnih zajednica koje su izvor

i cilj sveukupnog katehetskog rada. Župne zajednice stoga nisu i ne smiju biti tek administrativna sjedišta traženja i pružanja crkvenih usluga nego su pozvane potvrđivati se prije svega kao mjesta susreta i zajedništva svih župljana radi produbljenja osobne vjere, molitve i slavljenja spasenjskih otajstava – kazao je mr. Rašić ujedno podsjetivši što se radilo na prošlim seminarima kojima je cilj što više laike uključiti u župna događanja.

Susret je potom nastavljen u obliku radionica za svaku pojedinu skupinu. Pored skupine caritasovih volontera, lektora, članova Djela za zvanja, voditelja mladih i ministranata u župama, prvi put su se okupili voditelji župnih zborova i orguljaši te članovi Djela za misije. Radionice su vodili Saša Paveljak, Josip Krpljević, Mladen Štivin, Marijan Pavelić, Mario Rašić, Zdravko Tićl, Danijel Engelman, Željko Strnak i Alen Kopunović Legetin.

Biskup Škvorčević u pastoralnom pohodu hrvatskim vjernicima u Australiji

Važnost opstanka hrvatskih katoličkih centara

U okviru svoga jednomjesečnog pastoralnog pohoda hrvatskim vjernicima u Australiji od 16. listopada biskup Antun Škvorčević održao je od 18. do 22. listopada duhovne vježbe za hrvatske svećenike koji djeluju u Australiji. Pridružio im se i biskup Gerard Zardin iz Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, dugogodišnji misionar, a sada biskup u Peruu. Uz duhovni program svećenici su imali i susrete na kojima su razgovarali o pastoralnom stanju hrvatskih vjernika koji su im povjereni te o budućnosti hrvatskih katoličkih centara. Jednodušno su potvrdili važnost njihova daljnjeg opstanka kao mjesta na kojima hrvatski vjernici na svom materinskom jeziku mogu slaviti Boga, njegovati kulturu te u svom duhovnom identitetu ostvarivati pripadnost Katoličkoj crkvi u Australiji.

Najveći je događaj stati pred Boga

Tijekom mjeseca listopada biskup je pohađio u Sidneyu sva tri hrvatska katolička centra. Prvo je posjetio Summerhill gdje je 23. listopada predvodio euharistijsko slavlje u crkvi sv. Antuna. Voditelj Centra fra Vladimir Novak izrazio mu je dobrodošlicu istaknuvši značenje posjeta jednog hrvatskog biskupa australskim Hrvatima.

Biskup je spomenuo kako je prvi put u Australiji te kako je velik događaj kad se susretnu Hrvati iz domovine i iseljeničtva, ali da je najveći događaj kad oni zajedno stanu pred Boga, slave svetu misu i tako na najbolji način postanu dionicima snažne četrnaeststoljetne duhovne baštine koja je opečatila njihovo narodno biće. U homiliji biskup je kazao kako je snaga hrvatskog čovjeka tijekom njegove teške četrnaeststoljetne povijesti, u kojoj najvećim dijelom nije imao svoje države, bila u njegovu duhovnom identitetu, izgrađenom po služenju Katoličke crkve. Podsjetio je na materijalna razaranja i u nedavnome Domovinskom ratu te im je za primjer prikazao rušenje crkve Majke Božje u Voćinu i nastojanja oko njezine ponovne izgradnje te je dodao kako su još teža ona razaranja koja se trenutačno događaju u srcu hrvatskog čovjeka. Potaknuo je vjernike da ustraju na putu duhovne izgradnje u svojim hrvatskim katoličkim centrima te tako dadnu svoj doprinos australskom društvu. Na svršetku slavija sve je vjernike i njihovu hrvatsku domovinu te Bosnu i Hercegovinu povjerio brižnoj skrbi Isusove Majke. Zahvalio je franjevcima što požrtvorno služe duši svoga naroda kao i vjernicima za suradnju i slogu.

Zahvala za izgradnju voćinske crkve

Idućega dana biskup se susreo s vjernicima sidneyskog Hrvatskog katoličkog centra u St. Johns Parku. Za brojne vjernike predvodio je euharistijsko slavlje u crkvi sv. Nikole Tavelića. U homiliji se osvrnuo na tmurno sidneysko nebo toga jutra te pozvao vjernike da ne dopuste nikakvom mraku da potamni hrvatsko nebo u njihovim srcima, nego da u svojim centrima ustrajno povezani s Crkvom u svjetlu Božje riječi izgrađuju svoje duše, svjesni da je tijekom četrnaeststoljetne hrvatske povijesti upravo mali i jednostavni čovjek svojom vjernošću Bogu, braku i obitelji, te čestitim životom sačuvao duhovnu čvrstinu svoga naroda i osigurao mnoge povijesne pobjede, pa i posljednju u Domovinskom ratu. Na svršetku slavija biskup je predvodio molitvu povjere vjernika Isusovoj Majci, a fra Marijan Glamočak biskupu je darovao upravo objavljenu monografiju o njihovu Centru prigodom njegove dvadeset pete godišnjice. Istoga dana biskup je posjetio i treći sidneyski Hrvatski katolički centar u Blacktownu te je u crkvi Gospe Velikoga Hrvatskoga Krsnog Zavjeta služio svetu misu i 38-orici mladih podijelio sakrament svete Potvrde. Na svršetku slavija zahvalio je franjevcima za njihovo služenje hrvatskom čovjeku te svima koji su na poticaj gosp. Ivana Međumorca darovali svoj prilog za izgradnju voćinske crkve te je u znak priznanja svima darovateljima uručio plaketu Gospe Voćinske. Tijekom boravka u Sidneyu biskup je 25. listopada u pratnji fra Zvonimira Križanovića posjetio hrvatski konzulat gdje ga je primila konzulica Mirjana Ana-Maria Piškulić sa suradnicima. (I. I.)

Znanstveni skup o djelovanju franjevaca u Požegi i Velikoj

Požega i Požeština kroz stoljeća – naziv je znanstvenoga skupa koji je u sklopu obilježavanja 800. obljetnice Županije požeške organizirao Zavod za znanost i umjetnički rad Požega. Na skupu je 16. listopada predstavljeno četrdesetak radova iz različitih područja djelovanja među kojima su bila i tri koja se odnose na djelovanje franjevaca u Požegi i Požeštini. Tako se prof. dr. sc. fra Franjo Emanuel Hoško osvrnuo na požeške franjevce kao promicatelje crkveno-upravne samostalnosti Slavonije u tursko vrijeme. Gvardijan požeškog samostana fra Josip Poleto govorio je o franjevcima i Velikoj. U svom se izlaganju još je jednom istaknuo značenje velikih franjevaca u borbi da Slavonija ne ostane pod jurisdikcijom bosanskih biskupa, nego da prijeđe pod jurisdikciju zagrebačkih biskupa. Fra Vatroslav Frkin osvrnuo se na značaj knjižnice Franjevačkog samostana u Požegi koja ima dvije inkunabule, više od 600 hrvatskih rijetkih knjiga, 90 stranih, 45 srpskih i 14 slovenskih rijetkih knjiga zbog čega je 1988. godine proglašena spomenikom kulture. Izlaganja sa znanstvenog skupa trebala bi biti objavljena u zborniku do kraja godine. (V. Milković • Snimio: Duško Mirković)

HODOČAŠĆE DJEČJIH CRKVENIH ZBOROVA SV. TEREZIJI AVILSKOJ U POŽEGU

Lijepo je Bogu dati slavu i čast svojim glasom

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U Požegi je 9. listopada održano tradicionalno hodočašće dječjih crkvenih zborova Požeške biskupije svetoj Tereziji Avilskoj, zaštitnici požeške katedrale. Hodočašće je počelo susretom u Dvorani sv. Terezije Avilske na kojem se predstavilo četrnaest zborova iz župa Pleternica, Jakšić, Kuzmica, Nova Kapela, Stari Gradac, Rešetari, Lipik, Davor, te iz novogradiške župe Bezgrješnog Začeca BDM, požeških župa sv. Terezije Avilske, sv. Leopolda Mandića i sv. Ivana Krstitelja, novljanske župe sv. Luke, virovitičke župe sv. Roka te Katoličke osnovne škole u Požegi. Nakon što su učenici Katoličke osnovne škole, čiji je zbor prvi put sudjelovao na ovom hodočašću, pročitali nekoliko misli sv. Terezije, svi sudionici su zapjevali pjesmu o ovoj najpoznatijoj španjolskoj svetici. Zatim je sve pozdravio biskup dr. Antun Škvorčević. Svoje obraćanje počeo je molitvom u kojoj je kazao kako je sv. Terezija uvijek imala vremena za Boga, za Isusa Krista. Iskreno je vjerovala Bogu, s njime prijateljevala, molila mu se i pjevala mu. On joj je podario mnoge sposobnosti, među ostalim i da razumije ljude i moć da ih voli. – Iz različitih župa Požeške bisku-

pije došli su danas na hodočašće u našu katedralu zahvaliti što je bila sva Tvoja i zamoliti da nama mladima pjevačima pomogne imati vremena za Tebe, s Tobom razgovarati, Tebi pjevati i moliti, biti zajedno, jedni druge voljeti. Po Terezijinu zagovoru daj nam danas veliko srce, ispunjeno Tvojim svjetlom, sposobno za dobrotu i plemenitost – molio je biskup Škvorčević.

Pjesma koja ide do neba

Zatim se svaki zbor predstavio s dvije pjesme. Hodočašće je završilo misnim slavljem koje je predvodio biskup Škvorčević u požeškoj katedrali, a koje je bilo posebno radosno jer su na njemu pjevala djeca. Biskup je djeci kazao kako je lijepo što pjevaju u svojim župama te Bogu daju slavu i čast svojim glasom. Zahvalio im je što to čine kao i što su pjesmom i molitvom došli iskazati svoju počast sv. Tereziji Avilskoj.

U homiliji je biskup kazao da se pjesma koja dolazi iz srca čuje do neba, do Boga. Poručio je djeci da bi bez njihove pjesme, a još više bez njihova srca, naše župe i biskupija bile tužnije. Zatim im je predstavio sv. Tereziju koja je živjela u XVI. stoljeću, njezin život i djelovanje. Požežani pred njezinim likom već više od dva stoljeća propituju svoj život i u njoj pronalaze odgovor o čovjeku, biću koje je smislila Božja ljubav.

Biti velik u srcu

- U *Svetom pismu* koje smo i danas navijestili sv. Terezija pronašla je Božji govor za sebe. I svi koji su dolazili u Požegu pred njezin lik shvatili su da je ona postala velika jer je slušala Božju riječ i po njoj nastojala

živjeti – poručio je biskup pitajući djecu bi li i ona željela biti velika u svome srcu kao što je to bila sv. Terezija Avilska.

Nakon što su djeca dala potvrđan odgovor, glasno su zahvalila Bogu za Njegovu riječ koju nam daje, a po kojoj se može postati velik ako ju se sluša i po njoj živi. Biskup je tada pročitao i misao sv. Terezije koja glasi: «Tko ima uza se Isusa kao prijatelja sve može podnijeti. On nam pomaže i jača nas. Nikad nas ne ostavlja. On je pravi i iskreni prijatelj.» Sveta Terezijo, hvala ti za tako jednostavne, a jasne riječi – poručio je biskup koji je potom djeci protumačio značenje prijateljstva.

Dodao je kako smo došli na hodočašće kako bismo sebi rekli tko možemo postati u životu kada s Isusom ozbiljno računamo, kada svakodnevno molimo, slušamo Riječ Božju i po njoj živimo. – Hrvatska može postati najjača samo onda ako mi budemo bili takvi Isusovi prijatelji. Recimo zajedno sa sv. Terezijom da nam je Isus najveći prijatelj i da s Njime želimo biti čvrsto povezani u svom životu kako bismo bili veliki u svome srcu poput sv. Terezije – istaknuo je biskup.

Misno slavlje završilo je molitvom Gospi Voćinskoj kojoj je posvećena ova godina u Požeškoj biskupiji te molitvom i pjesmom sv. Tereziji Avilskoj.

Dan kruha i zahvalnosti za plodove zemlje

Učenici Katoličke osnovne škole zajedno sa svojim učiteljicama, vjeroučiteljicom i voditeljicom produženog boravka s. Karolinom Mićanović te volonterima koji rade u produženom boravku 22. listopada proslavili su Dan kruha i zahvalnosti za plodove zemlje. Na prigodnoj svečanosti sudjelovali su i njihovi roditelji, braća i sestre, djedovi i bake. Na početku programa sve je pozdravio ravnatelj škole vič. Ivica Žuljević. – Danas se na poseban način spominjemo Dana kruha, odnosno zahvalnosti dragome Bogu za sve ono što nam je dao od plodova zemlje. Njemu dugujemo zahvalnost jer sve što imamo Njegov je dar za nas. Ovim kratkim programom izreći ćemo zahvalnost dragom Bogu za plodove koje nam je darovao, ali i roditeljima, djedovima i bakama, rodbini i prijateljima, svima onima koji su se trudili da možemo uživati u različitim plodovima i hrani – istaknuo je ravnatelj Žuljević ujedno upozorivši kako je grijeh bacati hranu dok druga djeca i ljudi u svijetu gladuju i umiru od gladi.

Potom su učenici prvog i drugog razreda izveli kratak program sastavljen od pjesama, recitacija i igrokaza. U drugom dijelu programa učenici su povelj svoje roditelje u učionice gdje su bile priređene radionice. Dok su prvašići zajedno s roditeljima pravili tijesto te od njega izrađivali različita peciva, učenici drugih razreda sa svojim roditeljima pravili su plakate na temu Dana kruha i zahvalnosti za plodove zemlje. Sve je završilo blagovanjem blagoslovljene hrane koju su pripremile mame i bake učenika. Svi su se osladili, a sve što je preostalo darovali su Caritasu, odnosno siromašnima.. (Lj.M. • Snimio: Duško Mirković)

BLAGOSLOVLJENA KAPELA U ČAST GOSPE VOĆINSKE U POŽEŠKOM KOLEGIJU

Prijateljevanje s Isusom pomaže nam da rastemo kao skladna bića

Piše: Goran Lukić • Snimio: Robert Mokri

U sklopu Doma pape Ivana Pavla II. u Požegi od 2006. godine djeluje Kolegij za srednjoškolske učenike i svećeničke aspirante. Ove jeseni u prostorima Kolegija završeno je uređenje kapele koju je biskup Antun Škvorčević blagoslovio 13. listopada u čast Gospe Voćinske. Na početku euharistijskog slavlja u kojem je koncelebrirao Robert Mokri, ravnatelj Kolegija, i Goran Lukić, tajnik, biskup je kolegijašima rekao kako je ovo važan dan za ustanovu u kojoj borave jer se otvara prostor u kojem kao mladi ljudi imaju mogućnost živjeti trenutke sabrnosti, molitvene povezanosti s Bogom te njegovati duhovnost, što su dragocjene sastavnice u izgradnji njihove osobnosti. U homiliji biskup je podsjetio kako je čovjek tjelesno i duhovno biće, kako je tijelo također stvorio Bog i da ga stoga treba poštivati i održavati zdravim, ali da je ono ujedno izraz naše krhkosti, prolaznosti i smrtnosti, ranjenosti zlom te da u

tom smislu sv. Pavao govori o negativnostima kao djelima tijela i poziva da ih se klonimo. Biskup je dodao da mlad čovjek snažno osjeća koliko je on duhovno biće, jedinstvena i neponovljiva osoba i kako je silno važno da se on izgrađuje i raste u toj dimenziji. Naglasio je kako im Kolegij želi poslužiti u cjelovitoj izgradnji njihove osobe. Spomenuo je kako Isus ustaje protiv farizejske prijetvornosti u kojoj vanjština nije u skladu s nutrinom, tijelo s duhom te da im prijateljevanje s Isusom može pomoći da rastu kao skladna bića. Kazao je kako kapelica u Kolegiju od danas postaje mjesto Isusove euharistijske prisutnosti i potaknuo ih da u toj prisutnosti promišljaju o svom vlastitom životu, opredjeljuju se i učvršćuju za duhovne vrijednosti, da po njima život u Hrvatskoj bude plemenitiji i čovječniji. Protumačio im je da u Godini Gospe Voćinske, u mjesecu listopadu, kada sve župe Požeške biskupije pred tim likom obavljaju mari-

janske pobožnosti za posvećenje svećenika i nova svećenička zvanja, blagoslivlja kapelu u čast Gospe Voćinske kako bi ih ona pratila na njihovu životnom putu, posebno aspirante u hodu prema svećeništvu. Na svršetku slavlja kolegijaši su zajedno molili molitvu Gospi Voćinskoj. Svojim skladnim pjevanjem, popraćenim sviranjem Marka Taborskog, pitomci Kolegija doprinijeli su da slavlje bude snažno duhovno iskustvo. Biskup se nakon slavlja zadržao s kolegijašima u razgovoru i na domjenku.

Pleterničanka Mirjana Potnar odlučila je pridružiti se časnim sestrama iz Družbe kćeri Božje ljubavi

“Želim oko sebe okupljati mlade i usmjeravati ih više prema Crkvi”

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Vjera, ufanje i ljubav, krjeposti su kojima bi se svaki čovjek, a osobito mlad čovjek, trebao voditi u životu – mišljenja je 17-godišnja Pleterničanka Mirjana Potnar koja je 1. rujna učinila važan preokret u svom životu: odrekla se traperica, osobnog mobitela i drugih sitnica karakterističnih za mladu generaciju, postala učenica 3. razreda Nadbiskupske klasične gimnazije u Zagrebu te ušla u Kandidaturu Družbe kćeri Božje ljubavi gdje će se pripremati za službu časne sestre.

Mirjana je jedno od petero djece Brankice i Slavka Potnara. Odmalena je bila vezana uz aktivnosti pleterničke župe – čitala je na misama, pjevala u zboru, surađivala s časnim sestrama.

- Družeci se s njima, shvatila sam da mi se sviđa to što one rade i već u 6. razredu osnovne škole počela sam razmišljati o mogućnosti da im se pridružim. Kada sam postala krizmanik, želja da se izgradim doista kao član Crkve bila je još veća iako je to vrijeme kada se mnogi

mladi udalje od Crkve. Odlučila sam ući u Kandidaturu bez velikih očekivanja, a vrijeme će pokazati je li odluka bila dobra – rekla nam je uoči puta u Zagreb.

Mirjana je prva dva razreda Katoličke klasične gimnazije u Požegi završila s odličnim uspjehom, a bila je i član dramske grupe. Sada, nakon dva mjeseca u drugoj sredini, kaže kako se već privikla na novu školu, ali i na samostanski život. Vremena za slobodne aktivnosti u školi nema, no, zato u samostanu uči svirati klavir, a uskoro će početi pjevati i u zboru. Naravno, tu je i obvezna molitva krunice, odlazak na svetu misu, klanjanje... a dio vremena određen je za učenje i privatne aktivnosti. Spavanje je obično u 22 sata, ukoliko joj još nešto nije ostalo za naučiti. Subota je rezervirana za uređenje prostorija Kandidature i pomaganje časnim sestrama u kući ili vrtu. - Kada sam roditeljima rekla da želim biti časna sestra, malo su se iznenadili, ali su mi potom dali potporu. Kazali su također da će prihva-

titi i moju odluku ako tijekom priprema odustanem od te namjere. Nakon kandidature slijedi postulatura i novicijat i ne znam što se u tom razdoblju može dogoditi, no moja želja je za sada čvrsta i kad maturiram, željela bih studirati na Katehetskom ili Pedagoškom fakultetu. Kao časna sestra nastojat ću oko sebe okupljati mlade i usmjeravati ih da se više vežu uz Crkvu – istaknula je Mirjana.

Nekadašnji policajac Ivica Grgić volontira u župnom Caritasu

Pomažući drugima lakše podnosim i PTSP

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Do prije dvije godine volonter Caritasu požeške župe sv. Terezije Avilске i njezin voditelj četrdesettrogodišnji Ivica Grgić nosio je policijsku odoru. U policiji bio od 1991. godine. Odlaskom u mirovinu zbog PTSP-a dobio je mnogo slobodnog vremena koje je odlučio iskoristiti za pomoć drugima.

- Često sam u životu znao Boga moliti za ovo ili ono obećavajući mu da ću jednoga dana vratiti sve ono dobro što sam primio. Bog se potrudio da mi pruži priliku i tako sam se našao u Caritasu. Uključio sam se na prijedlog svoje su-

sjedne vjeroučiteljice Jasne Krstanović, a animirao sam još nekoliko osoba da se uključe. Veliku pomoć u radu pružila mi je dugogodišnja volonterka Ana Peroutka. Uključivanjem u Caritas počeo sam spoznavati da čovjek što više daje drugima, dobiva više milosti od Gospodina – ističe Ivica. Kao policajac sudjelovao u Domovinskom ratu, na ratištima u Pakracu i Okučanima.

Iako je odmalena uvijek osjećao potrebu da pomogne drugima, posebno starijima i djeci, sada mu se kaže, pružila prilika da to čini još intenzivnije. - I dok sam radio u policiji, nastojao sam ljudima pomoći jer me uvijek dirnula svaka nepravda i nevolja koja je pogađala druge. Teško mi je bilo kada sam vidio da netko pati. Kada god sam mogao, pomagao sam jer i kao policajac možeš djelovati karitativno.

Veći je 'gušt' kada nekoga opomeneš i on shvati tu svoju grešku te se razidete kao prijatelji, nego kada ga kazniš - ističe Ivica kojem volontiranje uvelike pomaže da lakše podnosi i svoju bolest.

Svakoga četvrtka Ivica u župi dežura kada dolaze oni kojima je potrebna bilo kakva pomoć. Sluša njihove sudbine i nastoji im pronaći bilo kakvu pomoć. Isto tako obilazi one koji dolaze tražiti pomoć da bi vidio u kakvim uvjetima žive, a rado se zadrži u razgovoru sa starijima i usamljenima kojima to mnogo znači. - Radost na licu čovjeka nakon što mu pomogneš ono je što se ne može ničim platiti – kaže Ivica. Posebno ga je dirnula jedna 84-godišnja baka koja ga je pitala može li ga poljubiti u znak zahvale što joj je donio paket s prehrambenim proizvodima.

Siromašnima kupili drva od prodaje suvenira

Kako bi siromašnima na području svoje župe za zimu nabavili ogrjev volonteri Caritasu župe sv. Terezije Avilске organizirali su prodaju prigodnih suvenira za blagdan zaštitnice svoje župe. Suvenire su uglavnom izrađivali sami volonteri.

- Na taj način prikupili smo određeni iznos, a pomogla nam je i Požeška biskupija te smo kupili ogrjev za potrebite u našoj župi. Nabavili smo nešto više od 50 metara drva koje dijelimo siromašnima – istaknuo je Ivica Žuljević, župnik požeške župe sv. Terezije Avilске, dodajući kako im je želja da i ubuduće blagdan svoje nebeske zaštitnice slave i uz konkretne akcije pomoći braći u nevolji. Starijima i nemoćnima Caritas je organizirao rezanje, cijepanje i slaganje drva. Tu su veliku pomoć pružili mladi iz župe.

Jedna od onih kojima je Caritas nabavio drva je i samohrana majka Manuela Banko s troje male djece čija obitelj živi od dječjeg doplatka. Dok nije dobila drva, peć je ložila starim parketom koji je dobila od susjeda. - Ova, ali i svaka druga pomoć više nam je nego dobro došla. Zahvalna sam župniku, Caritasu, volonterima i njihovu voditelju Ivici Grgiću na ovoj pomoći, ali i na svemu što su mi do sada učinili – poručila je Manuela. (H.T. • Snimio: D, Mirković)

U akciji žetva skupili deset tona pšenice

U ovogodišnjoj već tradicionalnoj akciji Žetva Caritasu Požeške biskupije prikupljeno je 10 tona pšenice. -To je manje nego prošle godine kada smo prikupili 15 tona. Osnovni razlog tome je što je ove godine bilo i manje pšenice posijano, a i taj što su se u akciju uključila samo obiteljska poljoprivredna gospodarstva a ne i tvrtke – objasnio je vlč. Saša Paveljak, ravnatelj biskupijskog Caritasu zahvalan svima koji su se uključili kao i brojnim župskim Caritasima koji su na svome području organizirali akciju prikupljanja pšenice. Ona se sada nalazi u mlinovima gdje će biti samljevena u brašno koje će se po župskim Caritasima dijeliti u predbožićno vrijeme. Ovom akcijom Caritas želi potaknuti ljude na osjetljivost prema potrebitima i zahvalnost za plodove zemlje. (Ijm • Snimio: Duško Mirković)

Požeška biskupija već sedam godina stipendira učenike i studente

Pokušajmo pomoći onima koji imaju manje od nas

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca 9. listopada Požeška je biskupija podijelila 55 stipendija učenicima i studentima iz obitelji s više djece, a koje su materijalno u lošijem stanju. Učenike i studente te njihove roditelje pozdravio je biskup Antun Škvorčević te kazao kako nas situacija da neki nemaju dovoljno materijalnih dobara potiče da mislimo jedni na druge, da nastojimo druge vidjeti i pružiti im ruku te ono materijalno što imamo podijelimo s drugima. – Čovjek je vrijedan i dostojan u sebi samome bez obzira što materijalno ima ili nema. I baš zbog toga njegova dostojanstva potrebno je da svatko od nas pokuša vidjeti kako ga živi i ostvaruje te kako ga drugi pokraj njega ostvaruju pa da budemo jedni s drugima solidarni – istaknuo je biskup Škvorčević.

Duhovna solidarnost

Dodao je kako nas je Isus poučio da se samo kroz drugoga možemo spasiti, od-

nosno kroz drugoga možemo doseći onu puninu života za kojom čeznemo. – Taj drugi je ponajprije On, Isus Krist koji je za nas iz ljubavi umro na križu. Sav je bio za nas, za druge. Kada živimo za druge, tada živimo nesebičnost i postajemo očovječeniji. Ovo što mi nastojimo činiti i misliti na druge u materijalnom smislu je višeslojevito. Unatoč poteškoćama i mnogim drugim problemima možemo reći da je život lijep, dostojan, velik i vrijedan onoliko koliko ga darujemo drugima – kazao je biskup poručivši da čovjek nije izgubljen kada nema materijalno, nego onda kada je sebičan.

Dodao je da nije sve u materijalnoj solidarnosti jer postoji i duhovna solidarnost. Kada ne možemo jedni drugima materijalno pomoći, važno je da smo jedni drugima duhovna potpora i ta svijest da čovjek nije napušten i ostavljen sam u svojoj teškoj situaciji već je dragocjena činjenica. Naime, u biskupiju je stiglo preko 80 molbi za stipendije od kojih je

Povjerenstvo izabralo 55. Uz blagdan sv. Terezije Avilske, zaštitnice istoimene požeške župe i požeške katedrale, biskup je odobrio još 12 stipendija.

Što usrećuje čovjeka?

Inače, Požeška biskupija već sedmu godinu dodjeljuje stipendije učenicima i studentima plaćajući im smještaj u domu ili privatno te prijevoz do škole. Isto tako biskupija plaća i smještaj učenicima koji su u njezinu kolegiju te polovicu cijene produženog boravka za učenike koji polaze Katoličku osnovnu školu u Požegi. Ukupno je 137 takvih potpora učenicima i studentima.

Biskup je studentima i učenicima poručio da kroz svoje školovanje, a i onda kada ga završe duboko budu povezani s Bogom te da njihovo srce uvijek bude otvorena njiva koja čezne za Božjim sjemenom. Bog će na taj način dati da kroz njih izraste pravi plod veličine čovjekova dostojanstva. Materijalno, objasnio je biskup, nije nažalost kadro usrećiti čovjeka u onome što on nosi u sebi kao čežnju za smislom, nego tek ono što dolazi od Boga kao Njegova prisutnost u nama. Roditeljima je zaželio mnogo strpljivosti u odgoju njihove djece kako bi ona išla pravim, Božjim putem.

Jedan od onih koji već četvrtu godinu primaju stipendiju Požeške biskupije je i Marko Iličić iz župe Velika. – Oba roditelja su u mirovini koja je prilično mala i bez ove potpore teško da bih mogao studirati. Stipendiju dobivam već četvrtu godinu, odnosno od početka studija – kazao je Marko, student Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu.

Djeca prikupljala novac za bolesnog brata svoje kolegice

Učenici prvoga i drugoga razreda Katoličke osnovne škole u Požegi organizirali su još jednu humanitarnu akciju. U vrijeme produženog boravka tjednima su marljivo izrađivali različite ukrasne predmete od kojih je većina napravljena od ekološkog materijala. Pomogla im je voditeljica produženog boravka i vjeroučiteljica s. Karolina Mićanović, učiteljica Lucija Lucić te volonterke Martina Čerti, Zvezdana Budoš, Marina Dimovski i Marijan Grubešić. Sve što su napravili djeca su prodavala za blagdan sv. Terezije Avilske i Dane kruha – Dane zahvalnosti za plodove zemlje.

– Novac koji smo na taj način skupili odlučili smo namijeniti za teško bolesnog brata Martine Marinac, učenice 2.a razreda naše škole. Na taj način želimo kod djece razviti osjećaj za potrebite. Inače za njezinog brata učenici i roditelji prikupljaju novac od početka školske godine. Prošle godine imali smo akciju prikupljanja pomoći za našu teško bolesnu učenicu Luciju Morvaj – kazala je s. Karolina Mićanović. (H.T. • Snimio: Tihomir Ivčetić)

U POSJETI DVJEMA OBITELJIMA U POŽEŠKOJ ŽUPI SV. TEREZIJE AVILSKE

Jedni nemaju štednjak, a drugima je potrebna dječja hrana i pelene

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Potrebith je u našoj Biskupiji mnogo, ima ih u svakoj župi, ovog puta posjetili smo dvije obitelji u požeškoj Župi sv. Terezije Avilske. Katarina Tomašičević živi u centru Požege zajedno sa nezaposlenim 59-godišnjim sinom Franjom. Njoj je 89 godina. Jedini izvor prihoda im je njezina mirovina od 1.430 kuna. Žive u dvije sobe od kojih je jedna kuhinja. Nemaju ni kupaonice, a Katarina nikada nije imala ni perilicu rublja. Dvije skromno namještene sobe sa starim, ali urednim namještajem. Sve je izuzetno uredno.

Bez kupaonice

– Vječno sam kod liječnika. Sva sreća pa mi je liječnik vrlo blizu. Inače nikuda ne izlazim van osim kod liječnika kojem odem u pratnji sina. On je nekada radio u ciglani, ali kada se ona zatvorila izvršio je na birou i od tada nema posla, a tko bi ga u ovim godinama zaposlio – objašnjava baka Katarina kojoj je suprug umro prije deset godina. Dobro bi joj došao i nekakav štednjak jer se njezin pokvario te joj je unuk poklonio električni rešo. Preko zime za kuhanje će joj poslužiti štednjak na drva kojeg koristi i za grijanje. –Od moje mirovine ne mogu ni kune uštedjeti i jednostavno nemam za što kupiti novi. Pukla nam je i ploča na štednjaku na drva, a kako se takav više ni ne proizvodi sin je uspio negdje nabaviti polovnu ploču – objašnjava svoje muke baka Katarina koja se nada da će njezina djeca uspjeti joj kupiti lijes kada umre jer, kaže, na svu sreću grobno mjesto ima. Zahvalna je volonterima

katedralnog Caritasa koji su joj nabavili drva, a koji joj povremeno donesu i različite namirnice što ju uvijek obraduje.

Žive samo od doplatka

Istim volonterima kao i župniku Ivici Žuljeviću veliku zahvalnost upućuje i dvadesetogodišnja majka Manuela Banko koja živi s jednaestomjesečnom kćerkom Dolores, godinu dana starijom kćerkom Angelikom te šestogodišnjim sinom. Kada nije vidjela izlaza prije dva mjeseca obratila se župniku Ivici Žuljeviću koji ju je uputio na njihov Caritas. Volonteri su brzo izišli na teren, 'snimili' situaciju te ocijenili da joj treba pružiti pomoć.

– Jedino primanje nam je dječji doplatok od 1.440 kuna. Samo za stanarinu plaćam 750 kuna, a moram platiti još i režije. Ostane mi od doplatka 100 – 200 kuna. Otac djece koji je bio nasilan prema njima i meni ima policijsku zabranu pristupa. Prijetio je i da će nas ubiti. Iz tih razloga iz Rijeke smo prije dvije godine došli u Požegu kako bi bili što dalje od njega. Nekoliko puta sam mu se vraćala jer je obećavao da više neće dići ruku ni na njih ni na mene, ali obećanje nikada nije dugo trajalo. Mislila sam da će se promijeniti rođenjem najmlađeg djeteta, ali sve je ostalo isto. Za djecu ništa ne plaća niti za njih pokazuje bilo kakav interes. Jedino nam njegova majka, odnosno njihova baka pošalje mjesečno 200 -300 kuna - ističe Manuela kojoj su najpotrebnije pelene, mlijeko i dječja hrana.

Pomažu Caritasovi volonteri

Zahvaljujući Caritasu prošli mjesec mogla je sa svojom djecom mirnije živjeti jer su se opskrbili hranom, ali i drvima. Manuela povremeno obavi neko čišćenje, ali stalni posao ne može ni tražiti jer joj nema tko čuvati troje djece, a niti bi to mogla platiti. Najviše strahuje od Centra za socijalnu skrb koji obavljaju nadzor nad njom. –Kontroliraju jesu li djeca dobro, imaju li hrane, jesu li čista, odnosno da li se ja o njima dovoljno dobro brinem. Stalno mi spominju da će mi uzeti djecu i dati ih na udomljavanje ako se ne budem brinula o njima. To su moja djeca, preuzela sam odgovornost za njih i 'kopat' ću rukama i nogama da ostanu sa mnom jer mislim da se o njima nitko ne može bolje brinuti od majke. Brinem se za njih najbolje što mogu i nikom ih ne dam. Ne znam kako bi to proživjela moja Angelika koja boluje od epilepsije. Sin mi ima alergijsku astmu – zabrinuto priča Manuela koja, nažalost, nije dobivala ni porodiljnu naknadu jer nije imala zdravstveno osiguranje. U nekoliko navrata kroz nabavku pelena i sličnih dječjih potrepština pomogao joj je i grad Požega.

Roditelji kojoj žive u Rijeci ne mogu joj pomoći jer i njima samima, kaže, treba pomoć. Tata joj je nekad plovio na brodu, ali već dulje vrijeme je na Zavodu za zapošljavanje dok je mama teški invalid. Manuela bi bila sretna kada bi ponekad, na kraće vrijeme, dva –tri sata, mogla negdje nešto čistiti i tako barem malo povećati kućni budžet.

Mlada obitelj intelektualaca Igora i Aide Del Vechio iz požeške Župe sv. Leopolda Mandića

Uvijek smo bili spremni prihvatiti onoliko djece koliko nam Bog da

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Naći obitelj u kojoj su otac i majka visokoobrazovani, a koja ima više od dvoje djece prava je rijetkost. Upravo takva obitelj živi u požeškoj župi sv. Leopolda Mandića. Igor i Aida Del Vechio imaju četvero djece: jednaestogodišnjeg Ivana, učenika petog razreda, desetogodišnju Klaru, učenicu četvrtoga razreda, osmogodišnjeg Luku, učenika drugog razreda osnovne škole i tromjesečnog Martina. U braku su 12 godina. Njihov župnik msgr. Vjekoslav Marić za njih ima samo riječi pohvale.

Igor je rođen u župi u kojoj i danas živi. Od najmanjih nogu išao je s majkom, vrlo pobožnom ženom, u crkvu. Njegova supruga Aida je Zagrepčanka.

Sretni smo što možemo imati djecu

- Upoznali smo se na fakultetu. Oboje smo studirali veterinu. Od nje sam stariji dvije godine. Zapazio sam je kao demonstrator

na histologiji. Za oko mi je zapela studentica s pundom koja je uvijek sve znala - prisjeća se Igor koji danas radi kao veterinar u požeškom Kaznenom zavodu.

Aida je jedno vrijeme radila u privatnoj veterinarskoj ambulanti, a danas radi kao profesor na požeškoj Poljoprivredno-prehrambenoj školi. Nije se mnogo dvoumila oko dolaska u Požegu. Danas, kada je Zagreb postao još užurbaniji i prometniji grad, manja sredina kakva je Požega više joj odgovara

- Nikada nisam ni razmišljala da bih mogla imati manje od troje djece koliko je bilo u mojoj obitelji. Imam još dva brata. Inače baka mi je imala desetero djece. Mi smo sretni što uopće možemo imati djecu. Znamo što to znači ne moći imati djecu jer imamo prijatelje i kolege koji su silno željeli imati djecu, ali ih ne mogu imati pa su neki i usvojili djecu. Uvijek smo bili spremni prihvatiti onoliko djece koliko nam Bog da - ističe 41-godišnja Aida koja je trenutno na porodiljnom dopustu za četvrto dijete. Iako ima pravo na trogodišnji dopust, bit će na njemu godinu dana, a onda će Martin, kao i njegova braća i sestre, u vrtić sv. Leopolda Mandića koji se nalazi pri njihovoj župi.

Ako se potuku, moraju se poljubiti

Djecu odgajaju u duhu kršćanskih vrijednosti te da budu odgovorni i savjesno obavljaju svoje školske obaveze. - Odlični su đaci. Učimo ih da budu samostalni te svoje zadatke i ostale školske obaveze sami naprave. Moraju znati sami rasporediti svoje vrijeme tako da stignu i sve naučiti i zabaviti se. Jako nam je važno da se slažu

kao braća i sestre. Ako se potuku, moraju se zagrliti, poljubiti i pomiriti. Onda im to na kraju izmami i osmijeh. Sve što dobiju moraju zajednički podijeliti jer nisu sami. Sve se dijeli na jednake dijelove iako im to nekada i ne odgovara - objašnjava majka Aida svoje pedagoške metode.

Tata Igor dodaje da je obavezan odlazak na nedjeljnu svetu misu na koju po mogućnosti idu svi zajedno. - Nekad djeci nije jasno zašto moraju ići jer neki njihovi prijatelji i kolege ne moraju. Smatramo da je važno da djeca idu na svetu misu iako možda u ovim godinama ne mogu shvatiti važnost toga čina, ali kada odrastu, to će shvatiti. Pokušavam im objasniti i na taj način da sam se molio Bogu za njih da se rode i da budu zdravi i da sada idem na misu kako bih za to zahvalio. Nastojimo im na različite načine pomoći da spoznaju važnost toga. Obavezna je i molitva kada zajednički ručamo - napominje četrdesettrogodišnji Igor.

Naučiti se pomagati

Supružnici Del Vechio zadovoljni su što su svoju djecu naučili i da jedno drugom pomažu i priskoče u pomoć, pogotovo kada su u pitanju školske obaveze. - Iako se znaju i posvađati i potući, zanimljivo je da znaju stati u obranu jedni drugih. Dogodi se kada netko od njih nešto zgriješi, pa dobije kaznu, onda ostali lobiraju za njega - kaže Igor dok supruga Aida dodaje da djecu kada nešto ne znaju, prvo uputi da pomoć potraže kod brata ili sestre, a tek ako oni ne znaju pomoći, onda se uključe roditelji. Djeca, kada zatreba, pomažu roditeljima i oko kućanskih poslova ili oko najmlađeg člana obitelji. Nekada priskoče u pomoć i tati koji uzgaja konje te je vrlo aktivan u požeškoj konjogojskoj udruzi *Vallis aurea*. Svako dijete osim najmlađeg ima i svoje slobodne aktivnosti, tako Ivan uči svirati tamburicu, Klara igra tenis, a Luka, inače najživahniji, trenira džudo.

Stipo Lučić, vlasnik građevinskog obrta Lučić iz Bekteža u kutjevačkoj župi

Osim zapovijedanim blagdanima ne radimo još na dane šest katoličkih svetaca

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić

Zaposleni u građevinskom obrtu Lučić iz Bekteža u kutjevačkoj župi jedini su zaposlenici u Hrvatskoj koji ne samo da ne rade na zapovijedane katoličke i državne blagdane te nedjelje nego uz to još ne rade i šest dana u godini. – Moja obitelj nikada nije radila na blagdan rođenja sv. Ivana Krstitelja kada smo odlazili na hodočašće u Podmilačje, zatim na blagdan sv. Antuna, sv. Ilije proroka, sv. Roka kada je u Kotor Varošu veliko slavlje, sv. Josipa koji je zaštitnik naše države i na Blagovijest. Od kada imam svoj građevinski obrt unazad četiri godine, ni moji zaposlenici, ukupno nas deset, ne radimo na te dane. Ne dolazi u obzir ni da nedjeljom radimo jer još su naši stari govorili što se nedjeljom zaradi, vrag odnese – objašnjava Stipo Lučić, vlasnik građevinskog obrta Lučić.

Četiri složna brata

Ovaj tridesetšestogodišnji zidar zajedno sa svojom obitelji prošao je izbjegličku kalvariju. Svoje rodno selo Bilice, u blizini Kotor Varoša, morao je napustiti 1992. godine. Ostalo je veliko imanje, tri kuće. Krenulo se od nule. Otišao je u Njemačku gdje je odmah kao zidar našao posao. Nikada nije koristio nikakvu naknadu kao izbjeglica. Zajedno s roditeljima i braćom nakon pet godina dolazi u Hrvatsku gdje nalazi svoj novi dom. Kao zidar radio je godinama kod privatnika, a onda je 2006. pokrenuo vlastiti obrt u kojem pored njega rade još tri njegova brata: Ivo, Marko i Anto, jedan je kao i on po zanimanju zidar, ostala dvojica su tesari. Uvijek su sva četvorica bili složni, pa tako i danas kada zajedno rade. Živi sa suprugom Silvanom, dvoje djece: Josipom koji ide u treći razred osnovne škole i prvašicom Marijom te roditeljima, ocem Jozom, koji je također bio zidar, i majkom Marijom. Ima još četiri sestre, od kojih dvije i dalje žive u Njemačkoj, jedna je u okolici Varaždina, a

jedna je redovnica, franjevka trenutno u samostanu u Kloštar Ivaniću.

Vjera u Boga na prvom mjestu

- I kada je bilo najteže, uvijek sam imao povjerenja u Boga. Vjera u Boga uvijek mi je na prvom mjestu. Vjerovao sam da je On uvijek uz mene i ja to osjetim. S tim pouzdanjem sam krenuo i u otvaranje vlastitog obrata. Hvala Bogu, posla ima preko glave. Ni u ovim kriznim vremenima nismo ostali bez posla. Ide nam jako dobro. Radimo visokogradnju i niskogradnju, gradimo kuće po sistemu 'ključ u ruke', popločujemo dvorišta i okoliš kuće, obavljamo žbukanje i slične građevinske poslove. Radimo po cijeloj Požeštini – objašnjava Stipo.

Nezamislivo mu je da netko tko radi, a za svoj rad ne primi plaću zato prvo namiri zaposlenike, zatim plati obveze prema državi, a onda je na redu sve ostalo. Nikome nije dužan, a nema ni kredita što u današnje vrijeme zvuči gotovo nevjerovatno. U poslu ga vodi moto poštenog odnosa prema radniku, klijentu i državi. - Sve na poslu uvijek rješavamo na miran način. Mišljenja sam ako se ne-

što ne može riješiti na lijep način, onda se pogotovo ne može riješiti ni na ružan način – ističe Stipo kod kojega bi mnogi htjeli raditi zbog njegova odnosa prema radnicima.

Za pokretanje vlastitog obrta nije tražio od države nikakve poticaje, odnosno nikada nije ni od koga ništa tražio pa ni onda kada je imao status izbjeglice. Vjerovao je da mu Bog može najviše pomoći. Nikada mu nije palo napamet da svoju sudbinu izbjeglice koristi kako bi dobio neku socijalnu pomoć jer, kaže, radije bi kopao i orao, nego tražio socijalnu pomoć koja je za njega tek nužno zlo.

Tri puta na dan se moli anđeoski pozdrav

U obitelji Lučić svakodnevno se moli. U šest sati kada se prvi put oglase crkvena zvona, moli se anđeoski pozdrav, a ta molitva ponovi se i u podne te kada se navečer posljednji put oglasi zvono s njihove kapele u Bektežu koja im je preko puta kuće. Zbog blizine crkve posebno je sretna Stipina majka Marija koja je uvijek željela živjeti u susjedstvu crkve. Sada joj se ta želja i ispunila. Obitelj se često okuplja i na molitvu krunice koja je neizostavna u Marijinim mjesecima svibnju i listopadu. Svake nedjelje i blagdana cijela obitelj odlazi na misna slavlja, ako ponekad nema mise u Bektežu, idu u Kutjevo, a ako i tamo nema, onda se ide do tridesetak kilometara udaljene Požege. – U Njemačkoj smo svake nedjelje na misu išli u crkvu koja je bila udaljena 30 kilometara. Nedjeljna misa nešto je što se u našoj obitelji nikada ne propušta – objašnjava Stipo.

Požeška župa sv. Ivana Krstitelja iz Vidovaca jedna je od najmlađih u Požeškoj biskupiji

“Ovdje većina ljudi živi sakramentalni, duhovni život pa crkva nikada nije prazna”

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković i Antun Mandić

Požeška župa sv. Ivana Krstitelja u Vidovcima jedna je od prvih koja je osnovana nakon uspostave Požeške biskupije, a od tog 28. kolovoza 1999. godine u njoj su službovala dva svećenika: Dražen Akmačić i Nedjeljko Androš. Nastala je odcjepljenjem dijela teritorija koji je pripadao katedralnoj Župi sv. Terezije Avilske u Požegi i prigradskog naselja Vidovci u kojemu je službeno sjedište župe.

– Ovdje živi 830 obitelji i oko 2850 vjernika. Većina ljudi je zaposlena u Požegi i drugim mjestima, a samo manji dio se bavi poljoprivredom. Izrazitih siromaha nema no, imamo nešto staračkih obitelji i samaca. Kao i u mnogim drugim župama i ovdje više ljudi umire nego što se rađa djece. Prosječno godišnje umire tridesetak ljudi, rađa se oko petero manje. Broj prvopričesnika i krizmanika kreće se između 35 i 40 – kratko je predstavio svoju župu vlč. Androš.

Njegov prethodnik, dodao je potom, nakon osnivanja župe odmah se prihvatio obnove kapela na njenom teritoriju, pa je tako kapela Snježne Gospe na ulazu u Požegu sada ugodno okupljalište za vjernike gdje se svete mise služe i radnim danom i nedjeljom. Kapelica sv. Valentina služi kao vjeronaučna dvorana, a u njoj se misa služi jednom godišnje. Treća kapelica nalazi se na Komušini, a nosi ime sv. Petra i Pavla.

Nova se crkva još uređuje

Kako u Vidovcima u vrijeme osnivanja župe nije bilo ni crkve ni župnog stana župnik Akmačić se prihvatio i gradnje tih objekata no, došlo je do poplave koja je oštetila temelje za stan i poslovi su obu-

stavljeni. Dolaskom u župu 2005. godine župnik Androš je nastavio poslove svog prethodnika pa se unazad dvije godine vjernici okupljaju u novoj crkvi iako ona nije u potpunosti uređena. U gradnju i djelomično uređenje do sada je utrošeno 3 milijuna kuna što je najvećim dijelom osigurala Biskupija, potom vjernici i lokalni poduzetnici te Grad Požega.

– Radnim danom na misu dolazi 40-ak ljudi a petkom, kada imamo klanjanje pred Presvetim ili kada su listopadske i svibanjske pobožnosti, i 70. Dobro je posjećena i devetnica uoči blagdana zaštitnika župe sv. Ivana Krstitelja. Nedjeljom je na misi 200 do 300 ljudi a za većih blagdana dođe ih i 500 pa crkva nikada nije prazna. Može se reći da većina ljudi ovdje doista živi taj sakramentalni, duhovni život iako naravno, nikada ne možemo i ne smijemo biti u potpunosti zadovoljni – kazao je vlč. Androš.

Hrana za tijelo a crkva za dušu

Ani Miri Mataić su 82 godine a većinu života je provela, i u bivšoj i u sadašnjoj župi, kao orguljašica i pjevačica. I sada dolazi u crkvu kad god joj to zdravlje dopusti. – Mislim da bi se trebalo više djece i mladih okupljati oko crkve. Prošli su cijeli ljetni praznici, a da se neki nisu ni približili crkvi – pomalo je kritična Mira. S njom se slaže i 80-godišnji Dragun Čolić koji je sve donekadno bio glavni sakristan u župi. – Padala kiša ili snijeg, ja sam uvijek sat vremena prije mise dolazio i pripremao ono što je potrebno za svećenika. Bila je to čast za koju nikada nisam uzeo naknadu. Svima mladima bih poručio da uvijek imaju na umu: Kako čovjek redovno jede da bi nahranio

tijelo, tako bi redovno trebao ići u crkvu da nahrani dušu - mišljenja je gosp. Čolić.

– Lijepo je to Dragun rekao i slažem se s njim. Nažalost, dio mladih kao i u većini župa nakon krizme se, da li zbog daljnjeg školovanja ili nezainteresiranosti, malo udalji od Crkve ali nakon par godina odrastanja vrata se i uvijek je tu jedna skupina na koju mogu računati – dodao je župnik.

U župi trenutno djeluju dva pjevačka zbora, mješoviti i zbor djece i mladih, koje vodi studentica teologije Ksenija Mikulčić a pomaže joj Uršula Bošnjaković. Za sviranje u crkvi zadužene su Barbara Bumba i Katarina Marić. U župi je aktivna skupina od 15-ak čitača, otprilike toliko je i ministranata, potom molitvena skupina, Župno ekonomsko vijeće i Caritas.

– Naša župa je redovito aktivno uključena u sva biskupijska događanja, a jednom godišnje samostalno odlazimo na hodočašće. Želio bih u sljedećim godinama pokušati animirati mlade da ih se još više uključi u župne aktivnosti, a moramo, naravno, završiti i uređenje crkve i izgraditi župni stan – istaknuo je na kraju župnik Androš.

Župni Caritas pomaže dvadesetak obitelji

Od 2006. godine u župi sv. Ivana Krstitelja iznimno je aktivan Caritas u čiji rad je uključeno dvadesetak vjernika a vodi ga Željka Pijević. – Osnovni nam je zadatak da obilazimo dvadesetak obitelji, uglavnom starijih, nemoćnih i socijalno ugroženih te im nastojimo pomoći na razne načine. Za to nam treba novca pa ga nastojimo osigurati prodajom raznih stvari koje sami izrađujemo – svaki drugi vikend pravimo kolače, rezance ili mlince, vezemo ručne radove, uoči Uskrsa izrađujemo trnove krune a sad već pripremamo adventske vjenčiće – rekla je članica Caritasa i djelatnica u župi Marija Polanc.

ODRŽANE 'ORGULJAŠKE VEČERI U POŽEŠKOJ KATEDRALI'

Zvukovna raskoš i vrhunske izvedbe

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković

Nastup Katedralnog zbora pod ravnanjem maestra Alena Kopunovića Legetina

Popularizirajući već šesnaestu godinu zaredom nacionalnu i svjetsku orguljašku baštinu, 'Orguljaške večeri u požeškoj Katedrali', koje se održavaju prigodom blagdan sv. Terezije Avilske, zaštitnice katedrale, postale su kulturna priredba koja svojim karakterom, izvođačkim dosegima i glazbenom vrijednošću postaje međunarodno prepoznatljiva.

Na veću slavu Božju

Podsjetivši na primarnu, liturgijsku ulogu orgulja kroz misno slavlje koje je prethodilo svečanome koncertu otvorenja na sam dan uspostave Požeške biskupije 27. rujna, i sam je koncertni program koncipiran na crkvenoj orguljaškoj baštini različitih glazbenih epoha i stilova. S 13 skladbi sakralnog karaktera i utjelovljuju raznorodne pristupe slavljenja Boga pod zajedničkom krilaticom 'Ad maiorem Dei gloriam' ('Na veću slavu Božju'), predstavio se katedralni zbor, solisti i instrumentalisti – orgulje i puhači.

- Odabrali smo skladbe u rasponu od barokne baštine za orgulje do suvremenih skladatelja 20. stoljeća, a namjera

nam je među ostalim prikazati raskoš koju novo, uistinu prvorazredno glazbalo može dati svojim zvukovnim bojama i mogućnostima u suzvučju s ljudskim glasom, drugim glazbenim instrumentima. Nove orgulje požeške katedrale izgrađene su upravo tako da se na njima mogu izvoditi i najzahtjevnija djela orguljske literature od rane glazbe do danas i u tome nema ograničenja", kazao je orguljaš Alen Kopunović Legetin, umjetnički ravnatelj ove priredbe koja je Požegi priskrbila status jednog od najprepoznatljivijih domaćih orguljaških središta.

Međunarodna reputacija

Na svršetku otvaranja orguljaških večeri biskup Antun Škvorčević spomenuo je da znamo na koji se način otvaraju vrata, knjiga ili neke druge materijalne datosti i kazao da su Orguljaške večeri u požeškoj Katedrali najbolje otvorili svirači i pjevači svojim izvrsnim izvedbama, otvarajući nam tako iskustvo duhovne stvarnosti i uvodeći nas u nju. Zahvalio im je za taj dar kao i slušateljima koncerta za njihovu nazočnost te ih je pozvao da i idućih

večeri budu dionici glazbenih svečanosti, kako na koncertima u izvedbi domaćih tako stranih majstora.

Međunarodnoj reputaciji požeškog festivala neprijeporno je pridonijelo ovogodišnje gostovanje Gerharda Weinbergera, uglednog njemačkog interpretatora i pedagoga europske reputacije koji se publici predstavio poglavito izborom iz orguljaške romantičarske tradicije različitih škola te djelima velikih skladatelja suvremene literature za orgulje poput M. Duprea i Oliviera Messiaena.

Sjajan instrument

- Glazbeni svijet slavi 200. obljetnicu rođenja Roberta Schumanna koji je unatoč svome velikom skladateljskom opusu tek malen dio posvetio orguljama, odnosno izvorno ih je uglavnom skladao za pedal. To su kanonske studije, četiri skice op. 58 koje su na programu ovoga koncerta te šest fuga kao posveta Bachu i polifonom stilu. Nije nikako bio tipičan skladatelj orguljskih djela i upravo ga je zato zanimljivo čuti, a uvrstio sam ga u koncertni repertoar kako bih skrenuo pozornost na njegov kompletan doprinos glazbenoj baštini. Nove požeške Eisenbarthove orgulje sjajan su instrument i moderna djela mogu se na njima odlično interpretirati. Zapravo, mogućnosti su prvorazredne - istaknuo je Weinberger, ocijenivši požeški festival još jednom važnom prigodom za promociju orgulja kao iznimnog solističkog instrumenta. Na njegovu koncertu bio je graditelj orgulja Wolfgang Eisenbarth iz Passaua u Njemačkoj.

Nakon solističkog koncerta Alena Kopunovića Legetina te Marija Penzara, dvojice istaknutih domaćih orguljaških imena, orguljaške su večeri u požeškoj katedrali zatvorene koncertom još jednog uglednog domaćeg interpretatora Krešimira Haasa. Ovogodišnje, trinaeste zaredom, koncertne večeri na požeškim katedralnim orguljama organizirala je Požeška biskupija. Podsjećajući na važnost orgulja kao liturgijskog glazbala, završene su vesperama u predvečerje svetkovine naslovnice katedrale sv. Terezije, a predvodio ih je biskup dr. Antun Škvorčević uz sudjelovanje zadarskog nadbiskupa dr. Želimira Puljića. I za ovogodišnje Orguljaške večeri u požeškoj katedrali Biskupski ordinarijat u Požegi tiskao je program u ukusnom vodiču koji na kraju sadrži i molitvu večernih hvala u čast sv. Terezije Avilske.

Njemački orguljaš Gerhard Weinberger i zagrebački Krešimir Haas na Orguljaškim večerima u Požegi

OBNOVA VRIJEDNE GOTIČKE ŽUPNE CRKVE SV. AUGUSTINA U VELIKOJ

Jedinstveni zidni oslici prvorazredna su povijesno-kulturna vrijednost

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: D. Mirković

Golemi zidni oslik s dva prikaza, starijim iz 13. stoljeća i novijim iz 14. stoljeća, nakon stručnoga je restauratorsko-konzervatorskoga postupka, trajno prezentiran na vanjskome južnom pročelju gotičkoga svetišta veličke crkve sv. Augustina. Monumentalan je to i gotovo jedinstven primjer gotičkoga fresko slikarstva jer su vanjske srednjovjekovne freske takvih razmjera u nas pravi rarietet pa su time i prvorazredna povijesno-kulturna vrijednost.

Malo sačuvano od izvornika

- Iz razdoblja gotike naći ćete u nas neka dekorativna oslikavanja vanjskih površina, ali ovakve figurativne scene kakve vidimo na veličkoj freski, uistinu su jako rijetke. Na žalost, malo je toga sačuvano od izvornika pa se najveći dio zahvata odnosio na konzervaciju, a manje restauraciju slikanih prikaza. Nastojalo se sačuvati ono što je ostalo, estetski ga prezentirati i uklopiti u cjelinu južnoga zida

svetišta i broda gotičke crkve - kaže Josip Marić, restaurator freske dodajući kako je u starijem slikanom sloju motiv manje čitljiv dok je onaj mlađi ostao dobro očuvan u gornjem dijelu oslika. U starijem je sloju fragmentarno vidljiva scena davne bitke sa strijelcima i konjima u galopu dok je u onome novijemu motiv sv. Kristofora koji u ruci drži Krista. Posao obnove i zaštite trajao je mjesec i pol dana. U prvoj su fazi stručnjaci uklanjali žbuku nanесenu za posljednje intervencije na vanjskim zidovima crkve, i to za preventivne zaštite 1987. godine kada su i pronađeni ovi zidni oslici.

Barokni sakristijski ormar

Nakon sanacije oštećenja stavljena je nova vapnena žbuka na kojoj su prezentirani fragmenti freske. - Vrlo je to složen i ozbiljan projekt i u građevinskom i u restauratorskom postupku koji s izradom konzervatorske studije traje i nekoliko godina. Na samoj crkvi radovi traju

oko dvije godine, a usredotočilo se tu na funkcionalni, liturgijski dio, prije svega na svetište i sakristiju. Restauracijom su obuhvaćeni i unutrašnjost elemenata gotičkog svetišta u kojemu se ističe gotička sedilija s oslikom križa u gornjemu dijelu, barokna oltarna pala sv. Augustina iz 18. stoljeća i sakristijski ormar iz istoga razdoblja - istaknuo je dr. Žarko Španiček, pročelnik Konzervatorskog odjela Ministarstva kulture u Požezi.

Povratak originalnosti

Svetište je tijekom vremena izgubilo na svojoj izvornosti u arhitektonskom i likovnom smislu pa mu se sadašnjom obnovom vraća originalni izgled.

- Ministarstvo kulture osiguralo je pola milijuna kuna za restauratorsko-konzervatorske radove, dok se najveći dio obnove financirao milodarima vjernika te donacijama samih Veličana. Crkva u Velikoj jedna je od najstarijih na ovome prostoru: potječe iz 1332. godine. U njoj su djelovali franjevci, i to čak i za turskoga razdoblja što joj daje dodatnu važnost jer u kontinuitetu ona ovdje živi i postoji gotovo sedam stoljeća - dodao je Mario Sanić, velički župnik podsjećajući kako je njezina uloga u povijesti cijeloga toga kraja, ali i duhovne izgradnje požeških prostora i ljudi, iznimno velika.

IZ POVIJESTI CRKVE I SAMOSTANA U VELIKOJ

Prema povijesnim izvorima, prije same najezde osmanlijskih osvajača, u sačuvanim se arhivskim dokumentima spominje postojanje samostana u Velikoj još 1435. godine, i to uz onovremenu crkvu. Ipak nije poznato kojemu je redu samostan prvobitno pripadao, jer franjevci dolaze u Veliku nešto kasnije preuzevši i crkvu sv. Augustina.

Turcima služi Velika kao vojnička postaja, no u to je doba upravo ovo mjesto bilo središtem nepoturčenih Hrvata cijele Slavonije. U 17. stoljeću u veličkom samostanu djeluju novicijat i gimnazija, a jedno kraće vrijeme u Velikoj djeluje i studij filozofije. Velički je samostan bio i sjedištem biskupa pa su neki i pokopani u tamošnjoj crkvi. Nakon pada turske vladavine pa sve do tridesetih godina prošloga stoljeća, izmjenjivali su se vlastelini u Velikoj, a samostan je bio u privatnom vlasništvu sve do 1924. godine kada je bio srušen. Bogata povijest Velike zbog svoje je posebnosti iznimno važna za šire područje Hrvatske, kao i sama crkva zbog svoje gotičke arhitekture čiji nastanak najnovija istraživanja struke povezuju s vremenom cistercita i njihova boravka u požeškom kraju.

Stjepan Zimmermann – svećenik, teolog, filozof, akademik, rektor Zagrebačkog sveučilišta

Jedini hrvatski filozof koji je razvio konzistentan filozofski smjer

Piše: Tomislav Radonić

Stjepan Zimmermann rođen je u Virovitici 24. prosinca 1884. godine, a umro je u Zagrebu 13. travnja 1963. godine. U Virovitici je proveo djetinjstvo i polazio pučku školu. Gimnaziju je pohađao u Varaždinu i Zagrebu gdje je maturirao 1903. godine. Teologiju i filozofiju studirao je u Zagrebu i Beču, a za svećenika je zaređen 1907. godine. Školovanje je nastavio u Rimu gdje je na Papinskom sveučilištu Gregoriana 1910. godine doktorirao filozofiju.

Vrativši se u Hrvatsku, započeo je raditi kao vjeroučitelj u Glini. Do 1918. godine predavao je logiku i psihologiju u Nadbiskupskoj gimnaziji u Zagrebu, a iste godine habilitirao je „za cjelokunu filozofiju“ s temom „Opća noetika“. Kao svećenik nije prihvaćen na Filozofskom fakultetu, pa je ubrzo postao izvanrednim i redovnim profesorom filozofije te nositeljem katedre za filozofiju na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Naslov akademika stekao je 1921. godine. Obnašao je i dužnost rektora Sveučilišta u Zagrebu od 1923. do 1924. godine te akademske godine 1924./1925. kao prorektor, jer je rektor Ladislav Polić bio umirovljen iz političkih razloga na početku svog mandata.

Prosudba valjanosti spoznaje

U svojim radovima zastupao je neoskolastičku teoriju objektivne spoznaje i nastojao je osuvremeniti neoskolastičku spoznajno-teorijsku problematiku. Cilj

je spoznaje stjecanje sigurnosti o nekom stanju stvari, posljedica čega je pristajanje uz neki sud. Pretpostavka je ispravnoga suđenja poznavanje razloga koji mu prethode, tj. kriterija i mjerila istine. Time svakoj spoznaji prethodi odluka o tome što se podrazumijeva pod istinom. Razumskoj istini prethodi objavljena istina vjere i ona je posljednje mjerilo prosudbe valjanosti spoznaja. Kultura i civilizacija trebaju počivati na jednoj istini koja je zajednička cjelokupnom čovječanstvu, a čovječnost čovjeka sastoji se u ljubavi prema istini, koja je neizostavna pretpostavka uspostave humanoga društva. U razmatranju filozofije K. Jaspersa i M. Heideggera, Zimmermann im prigovara nijekanje mogućnosti objektivne spoznaje i svodenje smisla čovjekova bitka isključivo na „ovosvjetni“ život. Razmišljajući o slobodnoj volji, Zimmermann ističe da je pitanje o slobodnoj volji u tijesnoj vezi s psihološkim shvaćanjem ljudskog bića uopće, te odgovor na

ovo pitanje ovisi o raznolikosti filozofijskih naziva o duši čovječjoj, nego li o samom sadržaju ovog pitanja. Svaako dobro djelo u čovjeka jest učinak Božje svemoći, a udes ljudski ovisi isključivo o Božjem odabranju.

Problem ljudskog života

Njegova knjiga *Filozofija života* pisana je kao doprinos tisuću tristotoj godišnjici kršćanske kulture hrvatskog naroda. Djelo je pisano za sadašnjost i budućnost, a iznosi najvažniji problem: problem ljudskog života. Glavna su pitanja toga problema: otkuda je čovjek, čemu živi, što ima raditi i što iščekivati? Zatim pitanja o opstojnosti i naravi Boga; o nastanku svijeta; o odnosu između Boga i svijeta, pa prema tomu i čovjeka; o duši ljudskoj i njezinoj naravi; o religiji. Sve to ulazi u sklop problema u životu, jer o svemu tomu zavisi ne samo smisao, nego i dužnost moralnog življenja. Najveća je zadaća kulturnog čovjeka, naglašava Zimmermann, da svoj život smisljeno osniva na istini. Osim naravne spoznaje Boga i naravnog reda, pojavljuje se u svijetu i kršćanstvo kao vrhunaravna religija sa spoznajom Boga po objavi kao i njegovih odredaba za vrhunaravnu svrhu ljudskoga roda.

Filozofija kulture

Zimmermann je jedini hrvatski filozof koji je razvio konzistentan filozofski smjer. To nije uspjelo nikome drugome. Djelima koja su nastala početkom 40-ih godina 20. stoljeća uspio je cijeli sustav zaokružiti, a za svaku od tih disciplina uspio je objaviti po jedno djelo. Temeljna znanost ili disciplina je etika, na to se nadograđuje nešto što je ontologija, na temelju toga se gradi sustav filozofije života i sve na kraju završava, što Zimmermann prvi kod nas zove, filozofija kulture.

Djelovao je kao član Matice hrvatske. Suradivao je u časopisima, a bio je i član uredništva *Hrvatske enciklopedije*. Upamćen je kao vodeći predstavnik hrvatske neoskolastike, a mnogi ga proglašavaju vodećim hrvatskim filozofom dvadesetog stoljeća. Dana 26. svibnja 2010. godine Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu organizirao je Okrugli stol u čast 125. godišnjice njegova rođenja na kojem su sudjelovali prof. emeritus Ivan Golub, prof. emeritus fra Bonaventura Duda, akademik Vladimir Stipetić, prof. dr. Ivan Čehok i prof. dr. Josip Oslić.

Glavna djela

Kant i neoskolastika (I-II, 1920-1921.) • Uvod u filozofiju (1922.) • Temelji psihologije (1923.) • Opća noetika (1926.) • Psihologija za srednja učilišta (1927.) • Duševni život (1932.) • Filozofija kršćanstva (1930.) • Temelji filozofije (1934.) • Filozofija i religija (1936.) • Filozofija života (1941.) • Nauka o spoznaji (1942.) • Kriza kulture (1943.) • Putem života (1945.)

Dr. Zimmermann na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu bio je nositelj katedre za filozofiju.

Marija Iveković iz Rešetara svjetska je rekorderka u petoboju i troskoku za osobe s invaliditetom

Uz Boga i skladnu obitelj sve mogu

Piše: Višnja Mikić • Fotografije: iz arhive Marije Iveković

Svjetska rekorderka u petoboju i troskoku za osobe s invaliditetom te dobitnica brojnih medalja sa svjetskih i europskih natjecanja Marija Iveković živi u župi Rešetari. Rođena 1981. godine, djetinjstvo je provela u Rešetarima s ocem Vladimirom, majkom Veronikom i bratom Marijanom.

Gubitak vida

– Osnovnu školu pohađala sam u Rešetarima. Odrasla sam u predivnom okruženju, moglo bi se reći idiličnom. Roditelji su se uvijek prekrasno slagali i meni i bratu pružili najviše što su mogli. No, s trinaest godina sam se razboljela i izgubila velik postotak vida. Tri mjeseca sam bila na kliničkom liječenju u Zagrebu. Nakon mog povratka, nitko u obitelji nije se prema meni ponašao drugačije. Roditelji su mi i dalje davali obveze kao prije, a prijatelji u školi i profesori ostali su isti. Puno su mi pomagali nadoknaditi sve izgubljeno kako se ne bih osjećala drugačija od ostale djece u školi. To je sigurno i razlog što nisam stekla nikakve komplekse i što sam svoju bolest prihvatila kao nešto normalno jer potpora okoline u odrastanju takva djeteta najbitnija je – ističe Marija. Nakon osnovne škole obrazovanje je nastavila u Zagrebu.

Otkriven atletski talent

U Zagrebu počinje i njezin sportski život. Profesorica tjelesnog odgoja Selma Dobrijević-Pili otkrila je njezin talent za atletiku te je nagovorila da počne trenirati. – U početcima nije bilo sve tako sjajno kao sad, morala sam se dokazati i zaslužiti financijsku i logističku pomoć saveza i krovnih institucija. Kroz to vrijeme moji roditelji su mi najviše pomogli. Unatoč tome što nisu imali puno, vjerovali su u mene i u moj uspjeh te uložili novac, ljubav i strpljenje – kaže Marija koja trenutno živi u Zagrebu kao

i njezina obitelj, ali navraća i u Rešetare. U svom rodnom selu kao osnovnoškolka igrala je rukomet od kojeg je nakon bolesti morala odustati. Njezina prof. Selma, koju naziva i drugom mjakom, pronašla joj je prvog trenera Sinišu Ergotića. – U atletici sam od 1997. godine i moje su discipline svih ovih godina bile petoboj, skok u dalj i disk. To su ujedno discipline u kojima sam postigla najznačajnije rezultate. Moj put prema vrhu bio je mukotrpan i trnovit jer u početcima treneri redovne atletike nisu baš imali osjećaj i preveliki interes za sport osoba s invaliditetom kao što je to sada. Zahvaljujući našim rezultatima i razumijevanju države, šport osoba s invaliditetom izjednačen je s redovnim sportom. Ima jako puno mladih koji su svoj put i, recimo, utjehu našli u sportu – objašnjava Marija koja još čezne za medaljom na paraolimpijskim igrama.

Sportašica godine

Najdraža joj je prva medalja sa svjetskog prvenstva u Španjolskoj gdje je osvojila broncu u petoboju, a najdraži joj je rezultat svjetski rekord. Dobitnica je i godišnje nagrade „Franjo Bučar“, a u više navrata je proglašavana sportašicom godine za osobe s invaliditetom, i to od strane Olimpijskog odbora i Paraolimpijskog odbora. Za sve te uspjehe zahvalna je dragom Bogu.

– Iz vjerničke sam obitelji i vjera nam je uvijek bila na prvom mjestu. Teško je uspjeli u životu općenito, a posebice u sportu, ako ne vjeruješ u sebe i u Boga. Meni je vjera uvijek bila vrlo bitna i u najtežim trenucima, a naravno i u onima sretnima. Kad nam se nešto loše dogodi, mi ljudi se uvijek pitamo: „Bože, a zašto baš meni?“ Ali rijetko se tko od nas to isto pita kad nam se dogodi nešto lijepo. Ja smatram da smo sami kreatori svoje sreće jer Bog nam je dao život i svoje zapovijedi da živimo u skladu s njima.

Trenira sa Sandrom Perković

Marija Iveković trenira u Atletskom klubu „Dinamo – Zrinjevac“. Trener joj je Ivan Ivančić koji trenira još samo Sandru Perković, europsku prvakinju u bacanju diska i najbolju mladu atletičarku Europe. – S njome sam jako dobra prijateljica i sretna sam zbog svega što je ona postigla jer nije imala lak život i zaslužila je biti sretna. S ostalim sportašima „funkcioniram“ odlično, imam jako puno prijatelja diljem svijeta i u Hrvatskoj, a sve sam ih stekla putem športa – kaže Marija.

Trudim se što više živjeti pod tim motom. Naravno da nije uvijek lako jer svi smo mi ljudi od krvi i mesa i nismo bez grijeha, ali bitno je to koliko si svjestan svojih slabosti. Dakle, nije dovoljno vjerovati samo kad nam je teško, treba se Boga sjetiti i kad smo sretni – ističe Marija kojoj je najteže bilo za vrijeme Domovinskog rata jer je jedno vrijeme bila razdvojena od svoje obitelji.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: fra Zlatko Papac

TRIDESET I DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

Biblijski tekstovi ove nedjelje – pred vratima Nove godine – otvaraju se smionim odlomkom iz knjige o Makabejcima. Pred nama je opis smione hrabrosti i nečuvena junaštva, kako sedmorice braće, tako još više njihove majke, majke mučenice! Čudesni preludij smione hrabrosti i junaštva majke, mučenice i njezinih sedam sinova, mučenika! Odlomak se jedva može čitati bez suza. Još manje se može bez suza ovo primjenjivati, bilo na svoj život, bilo na hrvatsku povijest. Kao da su naši velejunaci u obrambenom Domovinskom ratu ovaj odlomak imali pred očima i u njemu nalazili svjetlo za svoju smionost

i junaštvo u obrani domovine Hrvatske. Samo se sjetite: kolike su hrvatske majke pratile i ispratile svoje sinove na branik domovine! Mnoge su imale sreću da su im se sinovi vratili živi i zdravi. Druge su suznih očiju slušale i naslušale se o junaštvo svojih i tuđih sinova, koji su branili i obranili domovinu Hrvatsku. Možda nikad u povijesti nije bilo pokazano ovakvo junaštvo i sinova, i majki, junakinja. Ponovila su se i na tlu Hrvatske čudesna vremena davne makabejske povijesti.

Pavlov odlomak je čudesno-divna molba za hrabrost. Pavao potiče da riječ trči po krugu zemaljskom; i da bude slušana!

Nakon slušanja, neka žive po proglašenim riječima! Bog je čovjeka obdario ušima i srcem, da sluša i vjeruje. Te i takve molitve nikada dosta!

I u evanđelju je riječ o sedmorici braće, kojima je tek na kraju kazano ono što je o Makabejcima rečeno odmah na početku. Ova sedmorica življahu za ovaj svijet i za stvarnosti ovoga svijeta. Kao da su bili zaboravili: ovaj je svijet ispit i put u vječnost. Na kraju je to toliko jasno kazano da jedva jasnije može biti. Nama se ovo proglašava, da ne bismo mislili samo o zemaljskoj povijesti, nego i o vječnoj i nebeskoj stvarnosti.

TRIDESET I TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU

Malahija nas vodi pred vrata Sudnjega dana. Iz te i takve situacije prorok se obara na oholice, koji su zaboravili svoj hodočasnički status na ovome svijetu. Oni se zaustavljaju samo na vremenu i vremenitosti, a o nebu i o vječnosti niti misle, niti za njih žive. Prorok nas pri kraju ovog divnog odlomka upozorava na vječnu stvarnost. Uči nas da se bojimo Imena Božjega, jer samo takvima – *sunce će pravde ogranutiti*.

Pavao spominje ono, što već znamo – ili bismo trebali znati – da slijedimo Pavla, koji nasljeduje Isusa Krista. Pa kao što je Krist na zemlji i među nama bio nošen jednom jedinom mišlju: da nam prenese istinu i svijest o Bogu, nebu i vječnoj stvarnosti, tako smo i mi pozvani

da zemlju i život na njoj učinimo hodočašćem u nebo. Jedini je pravi smisao zemlje i života na njoj: da smo ovdje i sada hodočasnici u nebesku domovinu.

Isus sa svojim učenicima stoji pred veličanstvenom građevinom hrama u Jeruzalemu. Bijaše to zdanje čudesno i veličajno – kako veličinom, tako građevinskim stilom. Ponos naroda izraelskog! To čudesno-divno zdanje doživjet će svoje razaranje. Tu vijest i proglaš Isus kazuje svojim učenicima: *Doći će dani, u kojima se od ovoga, što motrite, ne će ostaviti ni kamen na kamenu nerazvaljen*. Preнесите samo ovu vijest na svoje zemaljsko biće. Nestat će u dubinama bezdana, ne bude li u njemu duh, okrenut nebu i osvojen nebeskim svijetom.

TRIDESET I ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU

Evo nas na kraju još jedne godine. Sama ta činjenica prenosi nas na svršetak naše zemaljske povijesti i života. Zar nam život nije hodočašće svršetku i kraju zemaljske povijesti? Budući da je to uvijek sudbonosan životni trenutak, nikad dosta misli i djelovanja za taj dan i događaj. I kao što su ondašnja plemena došla Davidu da se konačno od dva kraljevstva sazda jedno, tako će biti i na svršetku svijeta: Od svih narodâ, kraljevstavâ, pukâ i jezika, nastat će jedan narod – nebeski i Božji. Sve druge zemaljske i vremenite oznake nestat će i iščeznuti, a ostat će samo ono Božje i nebesko. Ne prestajmo misliti o toj sudbonosnoj i sudbinskoj stvarnosti!

Graditelj je i arhitekt novog Božjeg i nebeskog svijeta sâm Bog po Isusu Kristu. Pavao o tom svijetu progovara u jednom od najsvečanijih himanâ koje

NZ poznaje. Ima ih četiri – jedan je ljepši od drugoga, i jedan divniji od drugoga. U ovom je današnjem slika i lik našega Spasitelja i Boga Isusa Krista – ali ne bez nas, nego s nama. Dok slušamo ovaj veličajni himan, već se nekako nalazimo i snalazimo u novom Božjem svijetu, koji je sazdan i za nas i za sve nebesnike, koji će iz vremena – i sa zemlje – stići u nj i u njemu se naći i nastaniti.

Evanđelje je najveličajnije djelo Isusa Krista za nas i za naše spasenje. On je u ovom evanđelju – Umirući za nas! Toliko nas je volio i cijenio, da nam je pokazao i dokazao ljubav nadspoznatljivu. On – Stvoritelj i Bog – umro je i uskrsnuo za nas! Križ je najblistavije svjedočanstvo njegove ljubavi prema nama. U isto je vrijeme i poziv da i mi ljubimo Boga!

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Evo nas u novoj crkvenoj godini, koja se otvara viđenjem proroka Izaije. Smijemo to prevesti u naš govor. Ova gora svršetak je i vrh sve povijesti. K tom vrhu hodočasti sva povijest i svi puci i narodi. Drugim riječima: to je vječna nebeska domovina. Sa svih krajeva zemlje i iz svih vremenâ hodočaste pojedinci i narodi u taj nebeski zbor, da otpočne vječnost. Stoga Izaija i zove da ne ostanemo negdje po strani, nego da se odmah spočetka

uključimo u hodočasničku procesiju u taj novi Božji svijet, kojem je naš zemaljsko-božićni najsličniji.

I Pavao nas odmah na početku budi, kao što svaka mati ujutro budi svoje mljenče, da se digne i za školu spremi. Pavao baš rabi i izraze: *prenuti se, probuditi se* – da budni budemo i živimo s punom sviješću kršćanskog postojanja. To čak i preriče, tj. drukčije kazuje: *Noć poodmače, dan se približi!* A da ne ostanemo

u neznanju: što nam je činiti, Pavao nas uči: *Odložimo djela tame i zaodjenimo se oružjem svjetlosti*. I nastavlja poučavati: *Kao po danu pristojno hodimo*, što znači: *zaodjenite se Gospodinom Isusom Kristom*. Koje li smionosti u izričaju: *Zaodjenite se Gospodinom Isusom Kristom*. Tako se sprema za Božić! Tako se putuje u vječnost! Tako se slavi Isusov Rođendan!

Evangelist nas upozorava o iznenadnosti ljudskog svršetka i kraja. Svi planiramo dugo živjeti i dugo ostati na ovoj zemlji. A Pavao nam veli: U hipu ćemo izići s ove zemlje i u hipu ćemo se naći na samim vratima vječnosti. Blago onome, tko na to misli i tko se svakog dana iznova sprema za konačni ulazak u vječnost. Samo se sjetite posljednjih riječi evangelja: **Sin čovječji dolazi** – nama u susret. Mi hodočastimo iz vremena u vječnost, a on nam dolazi u susret. Koji i kakav li će to susret biti. Ne dajmo se ničim smesti niti iznenaditi. Uvijek smo na putu – ususret času – u kojem nas čeka Gospodar i Kralj vječnosti, Isus Krist!

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Smije li se barem željeti, iako je to teško prevesti u život: da ovaj Izaijin tekst bude putokaz, i vođa na putu. Put je u nebu označen radošću i budnošću. A prate ih vjera i molitva. Samo se sjetite: kad ste zvani na neko slavlje: krštenje, vjenčanje, imendan, godišnjicu mature... kako se radujete i pozivu i hodu na to slavlje. A ovdje je sve dignuto ne na kvadrat, nego na nebesku potenciju. Sve je odjeveno i ogrnuto nebom i nebeskim sadržajima. U središtu ovog odlomka stoji: **Evo Boga vašega**. On nas ovdje na zemlji zove i poziva; a u nebu će nam biti Domaćin. Kojeg li čuda i svečanosti!

Apostol nas upozorava da moramo biti strpljivi. To izriče slikom: kao što *ratar iščekuje dragocjeni urod zemlje*, tako je i nama iščekivati nebeski svijet! Nitko ne sije iz zabave ili igre, nego sijač već očekuje čas žetve ili berbe. U to je i više, nego siguran. Samo zato ore, kopa, sije, sadi ... jer očekuje urod i nada se berbi. A za razmak od sjetve do žetve veli: *Strpite se!*

Evangelje nam donosi svečani čas, kad se izmjenjuju svjetovi i povijest. Ivan Krstitelj silazi sa zemaljske pozornice, a nastupa Isus Krist. Ivan se želi uvjeriti, je li već na pragu Onaj, kojega je on naviještao. Kad su mu prenijeli ono i onako, kako je poslanicima sâm Isus rekao: *Slijepi progledaju, hromi hode, gubavi se čiste, mrtvi ustaju* ... Ivan je čuo i pročitao: Stigao je onaj, kojega je on naviještao. I smireno je čekao svršetak-smrt svoga života i svoje povijesti ovdje na zemlji.

DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Prorok Izaija donosi veličajni spjev o mladici s *Jišajeva panja*. U spjevu je ispjevana sva povijest spasenja: stvoreni smo u vremenu i stanovnici smo zemlje! U isto smo vrijeme i hodočasnici u nebo i nebeski svijet. Izaija nam kazuje kakvi bismo morali biti, dok živimo: najljudskiji, najbratskiji, nebeski! Da bi nam to rekao, Izaija rabi slike iz zemaljske stvarnosti, krajnosti slaže i stavlja zajedno: *vuk i janje, tele i lav, krava i medvjedica, lav i govedo, zmija i djeteta*. Ni u književnosti nisu znane ovakve slike, a evo ih, da nam ponazoče tajnu nebeskog i budućeg svijeta, gdje se *zlo više ne će činiti*; a spoznaja će Božja biti prisutna i prezentna nebesnicima.

Pavao nam otkriva cilj i sadržaj Pi-

sama! Pisma su vodiči u nebo i nebeski svijet. Stoga kršćani ne smiju nikad biti bez čitanja i slušanja Pisama. U njima je zacrtan put u nebo i nebeski svijet.

Evangelje nam pokazuje divnog molitelja i pokornika, Ivana Krstitelja, kojim završava Stari, a u isto se vrijeme otvara Novi zavjet. Divnog li prijelaza iz Staroga u Novi zavjet. Ljepšeg i sadržajnijeg ne možemo ni zamisliti. I odmah prevedimo to u svoj život: da bismo bili kršćani, moramo se vladati poput Ivana Krstitelja: Pokorničkim djelima i molitvom moramo se spremati se za susret s vječnošću i nebeskim svijetom. Molitva i pokornički život u isto je vrijeme: i pravi put i sadržaj na putu. Jednoga bez drugoga nema.

ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Pred sam Božić – Dolazak Isusa Krista na zemlju i u našu povijest – Izaija izvođa na pozornicu svijeta izraelskog kralja Ahaza, koji je prečuo poruku Božju; a pamet i srce okrenuo poganskom savezniku. Da se to dogodilo samo tada – bila bi to velesreća svijeta i povijesti! Koliko li se puta u pojedinačnim, obiteljskim i narodnim situacijama ovo ponovilo: Bog i Božji put se ostavljaju, a pouzdanje se stavlja u nekoga drugog ili u nešto drugo. Tužna je to činjenica ljudi na zemlji, čak i onda kad bude k nama na zemlju stigao sâm Bog u Marijinu Isusu, ljudi će se okretati od njega, a svoja će srca vezivati uz nekoga drugog.

Apostolski spis donosi Pavlov svečani proslov Poslanice Rimljanima. U njemu izriče i definira sebe i svoju ulogu u povijesti spasenja. I čim je izrekao sebe i svoju ulogu, donosi čudesnu i divnu blagovijest o Isusu Kristu, koji je ušao u rodbinske veze s ljudima i ljudskom poviješću, da bi nas sabrao i skupio sa svih zemaljskih dijelova i iz svih povijesnih epoha, da budemo jedan u Kristu Isusu. Pavlov je proslov himna ljudskome rodu i njegovoj povijesti u vremenu.

Evangelje je velevijest o Utjelovljenju Sina Božjega, koji ulazi u ljudsku povijest da bude Učiteljem i Spasiteljem ljudskome rodu. Na razmeđu između

njega i nas stoji presveta Djevica Marija. Ona je vrh zemlje i ljudske povijesti. Po njoj je sâm Bog ušao u našu povijest, i postao stanovnikom zemlje. Sedam stoljeća prije toga Izaija naviješta: *Evo Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel* – što znači: *S nama Bog!* To već bijaše došašće prije božićnog slavlja!

DESETLJEĆE POŽEŠKIH KLARISA, JEDINOG KONTEMPLATIVNOG REDA U BISKUPIJI

I noću ustaju kako bi molile za sve nas

Pišu: Ljiljana Marić i fra Petar Cvekan • Snimili: fra Petar Cvekan i Duško Mirković

Točno u ponoć kada počinje novi dan one ustaju i sat vremena mole za domovinu i naš narod, za obraćanje onih koji su daleko od Boga, za koje nitko ne moli, za dobročinitelje, za Požešku biskupiju, za biskupa, za svećenike, za zvanja, za bolesne i za sve ljude. One su klarise. U Požegu su došle prije deset godina na poziv biskupa dr. Antuna Škvorčevića i jedini su kontemplativni red u biskupiji. Trenutno je u samostanu sedam sestara, pored poglavarice s. Pie Kozjak tu je još njezina zamjenica i savjetnica s. Veronika Ivančić, savjetnica s. Rahela Ban, s. Josipa Kozjak, s. Krstijana Tutić, s. Damjana Mlinarić i s. Klara Lisac.

Samostanski radni dan

- Ustajemo u pet i trideset te u šest sati počinjemo s jutarnjim hvalama nakon čega slijedi priprema za svetu misu u 7 sati koju predvodi mons. Josip Klarić, generalni vikar Požeške biskupije. Nedjeljno misno slavlje predvode braća franjevci iz požeškog samostana koji su nam ujedno duhovnici i ispovjednici. Nakon svete mise ostajemo pola sata u molitvi zahvale. Slijedi doručak, a od 8.30 sati počinje radni dio dana. Kuhamo, čistimo samostan, pravimo hostije, obavljamo poslove u vrtu, radimo ručni rad. U 11.30 sati započinjemo podnevnu molitvu s franjevačkom krunicom te molimo šesti čas. Nakon ručka sestre čitaju neki dokument Crkve ili evanđelje ili nešto o svecima. Od 13.30 do 14.30 sati traje kanonska šutnja. Za to vrijeme sestre imaju fizički i duhovni odmor

koji mogu provesti u šetnji vrtom, čitajući ili se samo odmarajući. Slijedi molitva Srednjeg časa, odnosno mole se litanije i za sve one koji su se preporučili i za dobročinitelje. Od 15 do 17 sati radni je dio dana te prilika da se sestre susretnu s onima koji traže od njih savjet ili duhovnu pomoć i razgovor. Slijedi večernja molitva koja se sastoji od klanjanja pred Presvetim, pjevanja večernjih pohvala i krunice. U 18.30 sati je večera, a od 19 do 20 sati zajednička rekreacija svih sestara u vrijeme kada se sluša Radio Vatikan, čita, rade ručni radovi i razgovara. Dan završava molitvom povečerja u kojoj molimo Božji blagoslov za sve. Slijedi osobna higijena i počinak u 21 sat da bi se ustale u ponoć i ponovno molile – opisale su samostanski radni dan poglavarica s. Pia i s. Josipa.

su zgrade u vrlo lošem stanju. Osobito im je u lošem stanju kuhinja. Knjižnica je u sobi gdje drže liturgijski pribor. Sestre su odlučile stoga sagraditi sjeverozapadno i jugozapadno krilo samostana, gdje bi imale novicijat, kuhinju, blagovaonicu, knjižnicu, praonicu, radionice za pečenje hostija, za šivanje i druge poslove, sobu za bolesne sestre te nekoliko soba za stanovanje. Sve to zahtijeva njihovo Pravilo i Konstitucije. Nacrt je već izradio projektant Milko Puncer, a izvođač radova bit će Krešimir Raguž koji im je i dosad radio sve građevinske poslove. Želja sestara je da počnu s radovima na proljeće te da do jeseni postave krov, a potom prema mogućnostima dovrše samostan za rad, stanovanje i život.

U SVIJETU JE 20.000 KLARISA

Utemeljitelj klarisa je sv. Franjo zajedno sa sv. Klarom. Živjeli su u Asizu u 12./13. stoljeću. Sv. Franjo i sv. Klara jedno drugo su promatrali u Bogu i kroz Boga i tako su zajedno surađivali i nadopunjavali se. Dok su braća išla propovijedati, sv. Klara je sa sestrama molila, i na taj način s njima sudjelovala u evangelizaciji. Sv. Klara je bila potpora braći, a braća su bila njezina potpora. Sv. Klara živjela je od 1193. do 1253. godine. Još za njezina života bilo je već 120 samostana klarisa. Danas ima oko 850 samostana klarisa u svijetu s oko 20 tisuća sestara. U Hrvatskoj sestre klarise žive u Požegi, Splitu i u Zagrebu.

Molitva, rad i zajedništvo

Život sestara u požeškom samostanu kanonski je uspostavljen 25. ožujka 2007. godine. Obilježen je molitvom, radom i zajedništvom. - Zahvalne smo Bogu što je htio da živimo upravo u ovome vremenu i što možemo otkrivati jedni drugima Njegovo lice. Vjerujemo čvrsto da nas je Njegova ljubav pozvala, da nas Njegova ljubav vodi i da Njegova ljubav hoće da u ovome vremenu sagradimo sjeverozapadno i jugozapadno krilo samostana. Vjerujemo da ništa što će nam se dogoditi neće biti drugo nego Njegova ljubav – ističe poglavarica samostana s. Pia Kozjak. Ona je naslijedila prvu poglavaricu samostana s. Celinu Princip koja je preminula u travnju prošle godine.

Naime, u sjeverozapadnom i jugozapadnom dijelu samostana gospodarske

Pavle Primorac o knjizi *Tužaljke kamenja hrvatske pustinje*

Pravi odgovor nalazi se u izgradnji “unutrašnjeg čovjeka”

Proročki je govor onaj koji svojom bistriinom i britkošću prodire duboko u dušu onome kojemu je upućena te na temelju te upućenosti ne ostavlja ravnodušnim. Drugim riječima, kada govorimo o proročkom govoru, on ne čini ništa drugo nego da svojom slojevitosti, analitikom, poziva na promišljanje i obraćenje, promjenu života – metamorfozu svojega vlastitoga *jastva*. Zbog toga, upravo taj govor koji je natopljen Kristom snagom Duha Božjega želi preobraziti lice zemlje, i to na upravo onaj način kako to naglašava biblijski svijet. U hrvatskom je društvu prisutan evanđeoski govor pojedinaca, prisutan je poziv na obraćenje i promjenu života, prisutni su ljudi, istinski kršćani koji imaju viziju ove naše hrvatske domovine, a ta vizija utemeljena je na djelovanju Duha Božjega. U kontekstu prisutnosti takvih osoba u našem društvu, svakako bismo mogli navesti prof. dr. Tončija Matulića, svećenika i teologa, autora mnogih analitičkih teološko-publicističkih djela iz područja moralne teologije, bioetike i društvenosti. Jedna od tih djela koje su na osobit način obilježile našu hrvatsku javnost jest nova knjiga *Tužaljke kamenja hrvatske pustinje*.

Posadašljenje biblijske poruke

Ovu knjigu mogli bismo odlično razumjeti ako bismo lijepo i sabrano pokušali analizirati njezin naslov. Ali prije same analitike naslova nužno je naglasiti određene izvore kojima se autor služi u društvenoj analitici zbilje u kojoj živimo. *Tužaljke*, onako, po nekakvu mojem shvaćanju, imaju tri izvora iz kojega su nastale. Prvi izvor je *Biblija*, kao Božja Riječ. Snažnim svetopisamskim pristupom, posadašnjem biblijske poruke, te aktualizacijom biblijske riječi dobiva se bistrina i jasnoća situacije u kojoj se nalazimo kao narod i država, kao hrvatsko društvo. Nadalje, drugi izvor jesu dokumenti Drugoga vatikanskoga sabora, osobito pastoralna konstitucija o Crkvi u suvremenom svijetu (*Gaudium et spes*). Treći izvor ove knjige jest jednostavno, ništa drugo nego autorova intelektualna nadarenost i bistrina te bitak prisup stvarnosti u kojoj se nalazimo.

Analitički pristup

Knjiga se sastoji od četiri dijela i četrnaest poglavlja, a ti dijelovi i poglavlja uglavnom se sastoje iz konkretnih i jasnih biblijskih citata i citata utemeljenih na crkvenim dokumentima. Ne treba ni reći da se autor u nastanku ove knjige poslužio i raznim

drugim djelima i teološkim prikazima naše hrvatske i crkvene zbilje kako bi potkrijepio svoja razmišljanja u svjetlu *Biblije* i teologije. Knjiga sadrži analitički pristup hrvatskoj situaciji u zadnjih dvadesetak godina od nastanka hrvatske države, fenomenu Domovinskog rata, političkoj i društvenoj situaciji u Hrvatskoj te na osobit način aktualnoj situaciji u našem društvu. U Hrvatskoj su isprepleteni mnogi politički pristupi, ideje, svjetonazori, gledišta koji žele dati svoj doprinos rješavanju problema u kojima se nalazimo. U svojoj analitici pokušaja kako riješiti probleme u Hrvatskoj i uz dijaloško poštovanje tih sadržaja, autor pronalazi pravi odgovor u izgradnji „unutrašnjeg čovjeka“ (Gal 5,16) u Duhu Kristovu.

Snažan duhovni poticaj

Zašto ovaj naslov? *Tužaljke kamenja hrvatske pustinje*? Izvor i nadahnuće za naslov autor nalazi u sintagmi iz Lukina evanđelja o kamenju koje više. *Biblija* za samoga Isusa kaže da je „kamen“, a svoju Crkvu „živo kamenje“. „*Tužaljke*“ su govor iz konkretne, teške situacije u kojima se kao društvo nalazimo. „*Hrvatska pustinja*“ izraz je za jednu vrstu duhovne i moralne krize te besperspektivnosti u kojoj se kao društvo i narod nalazimo. Ovaj naslov trebao bi za sve nas koji se nazivamo kršćanima, članovima Crkve, biti snažan duhovni i intelektualni poticaj, putokaz kako i na koji način mi kao kršćani možemo raditi na svojoj unutrašnjoj *metamorfozi*, preobrazbi vlastitoga bića te na temelju te preobrazbe primiti nadahnuća kako djelovati. Eto, vjerujem da će ova knjiga, koja je pitka, duboka, jednostavna i brzo čitljiva, biti prepoznata kao ona koja će dati svoj doprinos da Crkva u našoj domovini u pravom smislu riječi bude proročka i potakne na preobražaj svake kršćanske duše po mjeri „unutrašnjeg čovjeka“ (Gal, 5,16).

K R Š T E N J A

DARUVAR • U župnoj crkvi Presvetog Trojstva u Daruvaru biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje 8. listopada i krstio Marka, šesto dijete u obitelji Drage i Manduše Zec. Nakon pozdrava župnika Branka Gelemanovića biskup je u uvodu u slavlje istaknuo kako danas slavimo Dan hrvatske neovisnosti i kako je Marko, šesto dijete u obitelji Zec, tom prigodom najbolji dar i najradosnija čestitka. Zahvalio je roditeljima što su ponovno posvjedočili da vjeruju Bogu i životu. Potaknuo je vjernike da mole za hrvatske obitelji i promiču vrijednost braka između muškarca i žene kao Božju ustanovu i temelj budućnosti Crkve i naroda.

VRBJE • Biskup Antun Škvorčević 26. rujna predvodio je središnje župno euharistijsko slavlje u župnoj crkvi u Vrbi tijekom kojega je krstio Doru, peto dijete u obitelji Vlade i Mire Strinović. Nakon pozdrava župnika Željka Volarića biskup je, započevši slavlje, podsjetio na trinaestu obljetnicu uspostave Požeške biskupije i kazao kako je jedna od najljepših čestitki za tu prigodu upravo dar petog djeteta u obitelji i njegovo krštenje, kojim naša mjesna Crkva postaje obogaćena sa svim onim što Isus Krist u snazi Duha po krštenju ostvaruje.

Zajedništvo GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević, v.d.

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Marina Čubrić

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Crkve dariva misnicama, albama, kaležima, monstrancama...

Piše i snimila: Višnja Mikić

Fra Drago Rašković, brat laik na zagrebačkom Kaptolu i sakristan u samostanu i crkvi Svetog Franje, rodом je iz Siča u novokapelačkoj župi gdje rado svrati. Voli fra Drago tradiciju i narodnu baštinu, čuva uspomene na svoje selo i djetinjstvo. Nekada je čitao i slušao pripovijedanje starijih o povijesti Siča i novokapelačke župe, danas rado čita duhovno štivo, prvenstveno starija izdanja, kad do njih dođe.

Nenavezan na materijalno

Nakon postulature u Samoboru, novicijata na Trsatu, proveo je dvije godine na Kaptolu, učinio zavjete kao brat laik. Svečanost je upriličena i u rodnim Sičama. Kasnije je Drago otišao na Trsat, gdje je šest godina bio vratar u samostanu, pod plaštem Kraljice Jadrana, Gospe Trsatske. Rado je dočekivao hodočasničke skupine, a posebno mu je srce zaigralo kad su stizali hodo-

časnici iz njegove drage Slavonije. Sav se „davao“ skupinama, uslužno, strpljivo, pomažući gdje i koliko može. Sklapao prijateljstva, čuvao uspomene na brojne susrete. Sada je već dvije godine u samostanu na Kaptolu i kaže kako mu vrijeme prebrzo prolazi uz molitvu, obveze sakristana, susrete s vjernicima, aktivnosti i poslove koje obavlja zajedno s drugom braćom redovnicima. Živi kao pravi sin svetog Franje: nenavezan na materijalno, skroman, uvijek nasmijan i dobre volje „radosno kročeći stazom života“. Svaki milodar koji dobije, on odmah usmjerava u svoj neobični hobi. Naime, posebna mu je radost kad može nešto pokloniti crkvi ili župi.

Mitre za nadbiskupa i biskupa

Tako je do sada u svom „redovničkom stažu“ poklonio misnice crkvaма u Fojnici i Podmilačju u Bosni i Hercegovini, u Imotskom, potom

u Jasenovcu, Remetama, Rijeci (trsatskom svetištu, zatim crkvi sv. Jurja te kapucinskoj crkvi). Nadbiskupu dr. Ivanu Devčiću poklonio je četiri mitre i zlatnu misnicu, požeškom biskupu dr. Antunu Škvorčeviću mitru i dvije misnice – crvenu i od zlatnog brokata, zagrebačkom kaptolu dvije misnice. Poklonimisnice uslijedili su župi Kraljice Svete Krunice u Novoj Gradiški, zatim crkvama u Novogradiškom i Novokapelačkom dekanatu. Novokapelačkoj župi poklonio je četiri misnice, pa još deset jednakih – svečanih bijelih, za crkvu u rodnim Sičama čak 24. Nećemo sada spominjati albe, rokete i drugo jer bi nam ponestalo prostora, a poklonio je fra Drago nekim crkvama i velume, svečane kaleže, monstrance, oltarnike, križeve za procesiju, kationice, jaslice, kip Isusa u grobu, *Aleluju* i još puno toga. U 37. godini života, dosta radi, puno poklanja, sebi gotovo ništa ne ostavlja. Do sada je sveukupno poklonio preko 60 misnica. U rodnim Sičama, gdje se Majka Božja Bistrička časti

uvijek druge nedjelje kolovoza, poklonio je fra Drago Gospinu kipu tri svečane haljine. Uz obiteljsku kuću, prema njegovoj želji, podignuta je mala kapelica u čast svetom Antunu Padovanskom. „Bog ljubi vesela darovatelja“, to je poznato. Vjerujemo kako će dobar Bog nagraditi i fra Dragin trud i nastojanja da uljepša tolike kuće Božje novim crkvenim ruhom i priborom. - Volim to i darivanje crkvama meni je najveća radost. Dokle god budem mogao, činit ću to, ne da bi mi netko zahvaljivao, nego da se i na taj način Bog proslavi – kaže fra Drago.

Marijana Zovko, poznata pjevačica duhovnih skladbi, rodом je iz župe Vrbova

Pjeva srcem i sve oko sebe potiče na molitvu

Marijana Zovko, pjevačica duhovnih skladbi, rodом je iz vrbovačke župe: tata je iz Bilog Briga, mama iz Vrbove. Žive u Njemačkoj. Rođena je sa srčanom manom i već je sa 6 godina operirana. Nakon udaje i rođenja sina Dominika, stanje se pogoršalo, srce je oslabilo i više je ležala nego hodala. Imala je 29 godina i liječnici su predlagali transplantaciju. Marijanina majka žurno je okupila žene u molitvenu zajednicu. Redale su se devetnice za Marijanino ozdravljenje, prikazivale svete mise. Hrabra žena i mlada majka uspješno se oporavila, srce ojačalo. Liječnici se nisu mogli načuditi, a Marijanina majka samo joj je ponavljala: „Molitva, moja kćeri, ništa drugo, nego molitva je pomogla.“ Marijana je postala svjesna prolaznosti života. Najvažniji njezin cilj postao je Gospodin Bog. Svjesna kako joj je on svojom milošću vratio snagu i zdravlje, omogućio daljnju brigu za sina i supruga, Marijana mu je neprekidno zahvaljivala. Iako je duhovne pjesme počela

pjevati još kao djevojka, sada se još zauzetije dala na posao. Svojim vlastitim skladbama, ali i skladbama drugih autora, slavila je Boga, zahvaljivala mu i predavala svoj život i život svoje obitelji. Nastupala je i na festivalima duhovne glazbe, na „Uskrsfestu“, „Bonofestu“ i drugima. Na seminarima fra Zvezdana Linića u Njemačkoj sudjeluje u glazbenom dijelu programa. Pjeva cijelim srcem i sve oko sebe potiče na molitvu i predanje. Suprug joj je vjerna podrška i kroči s njom od crkve do crkve, od grada do grada, zahvalan za njezino poboljšano zdravlje. Vodeći brigu o zdravlju, obitelji i brojnim obvezama, Marijana bar dva puta godišnje dolazi u Slavoniju prolazeći stazama djetinjstva svojih roditelja, udiše miris ravnice. Želja joj je i dalje pjevati, slaviti Gospodina i zahvaljivati mu. Tako želi snimiti s jednim tamburaškim sastavom i pjesmu „Gospi s Gospina polja“. Ova se pjesma, naime, pjeva na Gospinu polju na kraju svake svete mise. (V. Mikić)